

Francis Veber

BLBEC K VEČEŘI

Trouba na večeři

Překlad Antonie Miklíková

Komedie

Premiera: Praha 20.10.1997

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.
Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.
Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno
pouze se souhlasem DILIA.
Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp.
práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.
V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823,
amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845.
WWW.DILIA.CZ

Salon luxusního bytu. Hezká místnost, vkusně zařízená starobylým nábytkem, cennými obrazy a různými hodnotnými doplňky.

Hlavní dveře se nacházejí vzadu. Jsou vidět ještě troje dveře, z nichž jedny vedou do kuchyně, druhé do Pierrova pokoje a třetí do koupelny. V koutě stojí malý bar.

OSOBY:

Pierre

Christine

Archambaud

Francois

Leblanc

Mariéne

Kůň

1. Dějství

Z kuchyně vychází Pierre v předklonu, v ruce má sáček s ledem. Je mu kolem čtyřiceti let. Přestože je dnes večer viditelně indisponován a má na sobě župan, působí přitažlivě.

Otevřou se hlavní dveře, ve kterých se objeví Christine, hezká třicátnice. Když spatří Pierra ztuhne.

- Christine   Proboha, co se ti stalo?
- Pierre   Houser.
- Christine   To snad ne !?
- Pierre   Nedělám kašpara, abych tě úpobavil
- Christine   Ty můj ubožáčku, jak se ti to stalo ?
- Pierre   Sprchoval jsem se, chtěl jsem si vzít mýdlo . . .
- Christina   . . . a nedosáhnuls na něj, ubožáčku. Zavolal jsi doktora ?
- Pierre   Ano, Archambauda ! Výborný odborník !
(přiloží sáček s ledem na bedra)
Aááá ..... to je studený !.....
- Christine   Myslela jsem si, že na záda je třeba teplý.
- Pierre   Já taky. Ale Archimbaud řekl: "Led!"
- Christine   (jde k baru)
Dáš si něco k pití ?
- Pierre   Whisky, prosím tě.
- Christine   S ledem ?
- Pierre   Ano, a jestli už není, vem mi dva ze zad.
- Christine   Odřekl jsi tu svou "večeři"?
- Pierre   Jaký jsi měla den ?
- Christine   Ušlo to. Odvolal jsi tu svou "večeři"?
- Pierre   Ne. Proč?
- Christine   Jakto proč ! Podívej se na sebe !!!
- Pierre   Pro Archambauda to bude hračka. Kde je, měl tady být v půl osmé.
- Christine   To se mi snad zdá. Ty chceš skutečně jít na tu ubohou večeři ?
- Pierre   Nezačínej s tím. Podle mne je ta "večeře" velice zábavná. Jestli si myslíš, že je ubohá, je to tvůj problém !
(Christine se podívá v tichosti na Pierra a odejde směrem k pokoji.)
- Pierre   Snad ses neurazila jenom proto, že mám chuť trochu se pobavit ?!

- Christine Ne, Pierre, je to mnohem vážnější. Ta večere je něco, co na tobě nesnáším.
- Pierre Už je to tady. Teď mě začne přemlouvat . . . Panebože, co jsem komu udělal, že mám umíněnou manželku a ještě k tomu záda v čudu . . .
- Christine (vrátí se z pokoje)
Pierre, zůstaň dnes večer se mnou. Víš, že mi zrovna teď není nejlíp.
- Pierre A právě proto pojď se mnou na tu večeri, uvidíš, že je to něco neodolatelného, fantastického.
- Christine Pozvat nějakého ubožáka a celý večer se bavit na jeho účet . . . To je neodolatelně fantastické ??!!
- Pierre To není ubožák, ale obyčejný hlupák. A to je rozdíl. Vysmívat se hlupákům, na tom nevidím nic špatného. Oni jsou tu přece od toho, ne ?
- Christine Drahoušku, je to pro mne skutečně velice důležité, abychom dnes večer byli spolu. Zavolej jim, že nepřijedeš.
- Pierre Nemůžu. V osm se pro mě staví.
- Christine Kdo ?
- Pierre Můj host.
- Christine On přijde sem ?
- Pierre Pozval jsem ho na skleničku.
- Christine To snad není pravda ?!
- Pierre Chci si ho nejdřív trošku oťukat. Uvidíš, bude báječný.
- Christine Neuvidím vůbec nic ! Příjemnou zábavu !
(odchází)
- Pierre Kam jdeš ?
- Christine Taky na večeri. Neměla jsem chuť . . . ale co se dá dělat . . . nevadí . . .
- Pierre Na večeri ? S kým ?
(zvonění za dveřmi)
- Christine To je on ! Nechci ho vidět !
- Pierre Ale ne. To je Archambaud !
(Christine jde otevřít a vejde Archambaud, ortoped)
- Christine Dobrý večer, doktore.
- Archambaud Dobrý večer.
- Pierre (chce se zvednout)

- Aaúúú !
- Archambaud Vidím, že jste ve formě.
- Pierre Děkuji vám, že jste si dal tu námahu a přijel jste.
- Archambaud Všude byly zácpy.
- Christine (ironicky)
Promiňte doktore, ale odcházím. Rychle mu pomozte, ať tu důležitou večeři stihne...
- Pierre Christine . . . !
- Christine "Troubova večeře, nebo Trouba na večeři" . . . Pravidla hry jistě neznáte. Každý pozvaný host musí přivést s sebou jednoho troubu . . .
- Pierre Christine, prosím tě . . .
- Christine "Vybrání troubové" samozřejmě nevědí proč a podle čeho byli vybráni. Nejdůležitější je, aby mluvili a mluvili. Někomu se to zdá neodolatelně báječné a legrační. Ale mně ne ! Ani trochu.
(odchází)
Hezký večer, doktore !
- (Christine vyjde, chvílka trapného ticha)
- Pierre Je mi to líto, doktore. Nevolať jsem vás kvůli manželské hádce, ale kvůli mým žádům.
- Archambaud Ale prosím vás . . . mohl bych si umýt ruce ?
- Pierre Samozřejmě. Tamhle je koupelna.
(Archambaud si jde umýt ruce. Pierre vykládá)
Sprchoval jsem se, chtěl jsem dosáhnout na mýdlo a . . . už jsem se nenaroval.
- Archambaud Pro nás ortopedy je taková sprcha velice výnosný vynález. Skoro jako tenis.
(vrací se z koupelny)
Za mých studentských let jsme organizovali "Slavnosti ošklivosti". Bylo třeba pozvat děvče co možná nejošklivější a ta na závěr slavnosti obdržela palmu vítězství.
- Pierre Ano, to znám. Taky jsme to dělali. Ale s takovým troubou je to zábavnější.
- Archambaud Zdá se mi to méně objektivní
- Pierre Vůbec ne, doktore. Existují hlupáci úplně objektivní. Jednoho zrovna čekám. Uvidíte sám, že se nepletu.
- Archambaud Někdo z vašich přátel ?
- Pierre Ne, ne. Mezi přáteli mám několik dost velkých troubů, ale ne až takového kalibru. Ti, které vybíráme, jsou ve svém oboru šampióni.
- Archambaud (baví se)
Lehněte si.
(pomáhá Pierrovi svléknout župan a lehnout si na pohovku)

Uvolněte se . . . a kde je hledáte, ty vaše šampióny ?

- Pierre Ó, to vůbec není jednoduché. Stojí to moc sil. Ale zadarmo ani kuře nehraje. Je to opravdový lov. Máme své naháněče, ti nás na troubu, který za to stojí, upozorní. Případ se prozkoumá a jestli je vyjímečný, pozveme ho.
(vykřikne bolestí)
Aaaúúú!
- Archambaud Je to druhý obratel bederní
- Pierre Je to vážné ?
- Archambaud Ne, ale obávám se, že budete muset tu dnešní večeři zrušit.
- Pierre Ne, to ne !
- Archambaud (pomáhá Pierrovi posadit se)
Nerad hejbám páteří za tepla. Přes noc si odpočiňte a ráno mi zavolejte do ordinace. Dohodneme se na další prohlídce.
- Pierre To je vyloučeno, doktore. Dnes večer mám troubo světové třídy. Prosim vás, dejte mi něco na utišení bolesti, nebo proti zápalu. Je mi jedno co, ale udělejte něco !
- Archambaud (nesouhlasně kroutí hlavou)
Led a absolutní klid, věřte mi. Lepší je být teď opatrný, než aby to trvalo tři týdny.
- Pierre Já opravdu nemám štěstí (já mám ale smůlu) . . .
(sehne se pro telefon. Zkříví tvář od bolesti, Archambaud mu ho podá)
Děkuji.
(vezme si svůj adresář a začne v něm listovat)
Budu ho muset odříct. Jak se vlastně jmenuje ? Aha, Pignon. Francois Pignon.
- Archambaud A co vlastně dělá ?
- Pierre Pracuje na daňovém úřadě.
- Archambaud Neříkejte, ale to je nebezpečný. Představte si, že zjistí, proč jste ho vlastně pozvali !
- Pierre (vytáčí číslo)
Je to bez rizika. Dáváme si velký pozor. Nikdy se to žádný trouba nedoví.
(zmlkne, aby si vyslechl text nahraný na záznamníku)
Toho jsem se obával . . . už odešel. Jeho vzkaz je neuvěřitelně hloupý.
- Archambaud Skutečně ?
- Pierre (položí sluchátko a opět vytočí číslo)
Chtěl být vtipný. Je to dojemné)
(Pierre přepne na odposlech. Rozlehne se zvonění, pak Francisův hlas)
- Francois (hlas zpívá na melodii, která připomíná kankán)
Jste dobře u Francois Pignona, ale ten teď není doma, tak mu nechte vzkaz po kratičkém pípnutí.
(smích, pak normálním hlasem)
Je to na vás, mluvte.
(odezní zvukový signál, Pierre zavěsí)

- Archambaud Ježíš ! (Oh, la-la)
- Pierre (hrdě)
No, co tomu říkáte ?
- Archambaud Zajímavý případ !
- Pierre Už rozumíte mému zoufalství ?
- Archambaud Skutečně, má v sobě něco vyjimečného.
- Pierre (deprimovaně)
Mlčte.
- Archambaud A jak jste se s ním seznámil ?
- Pierre Neznám ho. Dnes večer se sejdeme poprvé. Doporučil mi ho jeden můj přítel. Veliký lovec trobů. Objevil Pignona v rychlíku na trase Biarritz - Paříž. Telefonoval mi po výstupu z vlaku úplně oslněn. Během celé cesty, která trvala pět hodin, mu Pignon vykládal o svých modelech. Nezastavil se ani na jedinou vteřinku. Bylo to jako zlý sen.
- Archambaud Á, on dělá modely ?
- Pierre Ano. Zmenšené modely ze sirek. Eifelovu věž, most z Taucarville. Tráví nad tím celé hodiny. A co je nejdůležitější - dokáže o tom mluvit několik hodin a to je pro naši večeři vynikající. O co víc je trouba nadšen, o to má větší šanci získat palmu vítězství. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že s Pignonem a jeho modely bychom to měli v kapse.
- Archambaud Rád bych se s ním setkal, ale budu muset jít. Už i tak mám zpoždění.
- Pierre Bude tady každou minutou. Necháme ho povídat o životě, může to být legrační, ne ? Počkejte ještě chvíličku
- Archambaud Musím jít. Čekají mě doma přátelé.
(otevře kabelu, vyjme tubu s léky)
Nechám vám tady něco na utišení bolesti. Dvě tablety na noc, ale jenou jestli vám bude skutečně špatně. Dejte si pozor, jsou silné.
- Pierre Děkuji vám, doktore.
- Archambaud (na odchodu)
A kdybyste hodně trpěl, zavolejte mi.
- Pierre Odjistěte dveře, prosím vás, abych nemusel vstávat. Na klíce je takový malý knoflík.
- Archambaud Mohl bych vás poprosit o laskavost ?
- Pierre Ano, samozřejmě.
- Archambaud Nezvěte mě nikdy na žádnou večeři, měl bych pochybnosti.
(Pierre se rozesměje, Archambaud vyjde, Pierre sahne po telefonu a vytáčí číslo)

- Pierre Bernard ? . . . Lepší ? . . . Jsem úplně zničený . . . přestaň, dnes večer jsem mohl mít stoprocentního vítěze . . . když ti to říkám . . . ale jo, je to smůla . . . ale přivedu ho příští týden . . . končím . . . každou chvíli tady bude . . . bavte se dobře, bando šakalů.
(Pierre položí sluchátko, odejde se převléknout do svého pokoje. Někdo zvoní.
Pierre křičí z pokoje)
Je otevřeno ! Vstupte !
(vejde Francois Pignon, tváří se stydlivě, aktovka pod paží)
- Francois (neadresně do prázdné místnosti)
Jsem tady správně u pana Brochanta ?
- Pierre (pořád mimo)
Ano, ano, vstupte, hned jsem tam . . .
- Francois (zavře dveře a vejde do místnosti)
Tady Francois Pignon.
- Pierre (v předklonu)
Dobrý večer, jak se máte ?
- Francois Já dobře, ale . . .
- Pierre Promiňte mi, že vás přijímám takhle, ale mám housera . . .
- Francois Ne !
- Pierre Ale ano. Sotva se hejbu. Telefonoval jsem vám před chvilkou, ale už jste byl pryč. Je mi to líto, ale budeme muset tu naši večeři odložit na příště.
- Francois A to mně je líto ještě víc. Kvůli vám. To není legrace - takový houser.
- Pierre Ano, je to nepříjemné, ale ne až tak dramatické. Jste volný příští středu ?
- Francois Příští středu ? To je 24.? Ano, jsem volný.
- Pierre Ne, to je 23.
- Francois 23.? . . . můžu, jsem volný.
- Pierre Dnes máme 18. . . . tak to bude 25.
- Francois Aha, 25. . . . OK. Bez problému
- Pierre Výborně. Půjdeme k mému příteli, který nás pozval dnes večer. Zopakuje večeři, na kterou jste samozřejmě srdečně zván.
- Francois Je to od vás skutečně velice milé.
- Pierre Ale prosím vás, přišli jsme o vás dnes, nemůžeme si vás nechat ujít příští týden. Dáte si něco k pití, pane Pignone ?
- Francois Hmm . . . nic, děkuji vám . . . nechám vás, když se necítíte nejlíp . . .

- Pierre Ale ne, když se nehýbu, dá se to vydržet. Sedněte si na chvilku, trochu si popovídáme.
(Francois si sedne naproti Pierrovi. Svou aktovku drží stále v rukou, na klíně. Pierre si ho prohlíží jako svou kořist)
Před chvilkou jsem si vyslechl váš vzkaz na vašem telefonním záznamníku. Moc vtipný.
- Francois (usměje se, polichocen)
Ach ! Ano . . . pokusil jsem se udělat ho trochu originální.
- Pierre To se vám povedlo. Ještě teď se směju.
- Francois Všichni mi to říkají. Dokonce mám přátele, kteří chtějí, abych jim namluvil jejich vzkaz.
- Pierre To mě vůbec nepřekvapuje.
- Francois Máte záznamník ?
- Pierre (prudce)
Ano, ale děkuji, je dobrý. Pro vás možná trochu klasický, ale mně to stačí.
- Francois Jste si jist ? Mám to za vteřinku, hm ?
- Pierre Ne, děkuji. Jste velice laskav.
(rychle přejde na jiné téma)
Jsem nadšen, že vás poznávám, pane Pignone.
- Francois Já taky, pane Brochante . . . nemohl jsem tomu uvěřit . . . když mi pán, kterého jsem potkal ve vlaku, řekl, že takový veliký vydavatel, jako vy, by se mohl zajímat o moje malé, bezvýznamné dílo . . .
- Pierre Ale no tak, nebuďte příliš skromný, pane Pognone. Podle mého přítele jste ve svém oboru skutečně vyjímečný
- Francois Ten pán byl velice sympatický.
- Pierre Je dost talentovaný
- Francois A nadšený mými modely. Jenom zřídka máme to štěstí, potkat někoho tak zapáleného. Mluvili jsme o modelech celou cestu.
- Pierre Víím to. Řekl mi, že na tu cestu do smrti nezapomene.
- Francois Ano, ano. Strávili jsme společně velice příjemné chvíle. A když jsme přijeli do Paříže, řekl mi: "Musíte se určitě setkat s panem Brochantem". A hned, druhý den, kdo mi to nevolá na ministerstvo ?
- Pierre (s úsměvem)
Doufám, že jsem neobtěžoval ?
- Francois Ale vůbec ne ! . . . Musel jsem vám připadat v telefonu hloupý.
- Pierre Ano . . . Teda ne ! . . . Byl jste perfektní !

- Francois Víte . . . byl jsem tak dojat . . . vy osobně mi voláte na ministerstvo, zvete mě na večeři a teď jsem tady u vás . . . je to jako ve snu. Nemůžu tomu uvěřit. Vy, pane Brochante, vy jste skutečně mimořádný člověk.
- Pierre Ale ne . . . ne . . .
- Francois Ale ano, jste úžasný . . . když jste mi řekl do telefonu, že uvažujete vydat monografii o mých modelech, byl jsem . . . jak to vyjádřit ? . . . vy jste změnil můj život, pane Brochante.
- Pierre Ano, ale co se týče té monografie, je to zatím ještě dost nejasný projekt. Neradujme se příliš brzy, pane Pignone.
- Francois Ne, ne, neradujme se příliš brzy . . . ne, jenom se mi zdá, že je to výborný nápad. Myslím, že by z toho mohl být bestseller.
(otevře aktovku)
Přinesl jsem vám fotografie mých nejhezčích kousků . . .
- Pierre Ne . . . teď ne !
- Francois Uvidíte . . . myslím, že stojí za podívání . . .
- Pierre (zastaví ho)
Nechte to na příští středu. Budete nám moct vykládat o vašich modelech celý večer. Chci aby z toho něco měli taky mí přátelé.
- Francois Aspoň jednu, dvě fotografie . . .
- Pierre Ne, ne. Příští středu. Dnes večer se jenom seznámíme. Řekněte mi něco o sobě. Vy pracujete na ministerstvu financí, jestli se nemýlím
- Francois Ano, v účtárně.
(vytáhne jednu fotku z desek)
Eiffelova věž . . .
- Pierre (odsune fotografii)
Jste ženatý ?
- Francois Ano . . . vlastně ne.
(strká mu fotografii pod nos)
- Pierre (odsouvá ji)
Tak jste ženatý, nebo ne ?
- Francois Přesněji řečeno . . . má žena ode mne odešla.
- Pierre Copak ?
- Francois S jedním mým přítelem.
- Pierre To se stává.
- Francois Chlápek, kterého jsem poznal na ministerstvu. Nebyl špatný. Dělal v archivu. Jednou večer jsem ho vzal domů.

- Pierre A ?
- Francois Líbil se jí. Vůbec nechápu proč . . . mezi námi : opravdový hlupák.
- Pierre Ne !
- Francois Ale ano, až neskutečně hloupý.
- Pierre Víc hloupý než . . . ?
(opraví se)
Tedy, chtěl jsem říci, vy jste inteligentní a tedy . . .
- Francois Poslouchejte, nerad bývám skutečně hrubý . . . ale takový trouba !!!
- Pierre Ó bože !
- Francois A je to názor všech mých kolegů. Kdybyste ho náhodou potkal . . .
- Pierre (vzrušený)
Moc rád bych ho . . . kde bych ho mohl najít ? . . . toho chlápka ?
- Francois Ne, ne, unudil by jste se k smrti. Nemluví o jiném, než o windsurfigu.
- Pierre To je fantastické, máte jeho adresu ?
- Francois Vy máte rád windsurfing ?
- Pierre Ne . . . ale ano, moc.
(vezme si poznámkový blok a tužku)
Jak se jmenuje ?
- Francois Jean-Patrice Benjamin . . . i jméno je hloupé.
- Pierre A kde bydlí ?
- Francois Na Guadelupu. Dal se přeložit.
- Pierre (zklamán odkládá blok)
To je poněkud daleko.
- Francois Děláte to často ?
- Pierre Co ?
- Francois Windsurfing.
- Pierre S mírou.
- Francois Nesmí se to přehánět. Neprospívá to páteři. A vy jste ženatý, pane Brochante ?
- Pierre Ano, dva roky.
- Francois Předpokládám,, že je vše v pořádku.
- Pierre Ano, je.

- Francois   Já jsem byl ženatý sedm let . . . sedm let bez jediného mráčku a pak přišel den . . . jak mohla odejít s takovým člověkem ? Nechápu.
- Pierre   (šibalsky)
Mluvil jste s ní o svých modelech ?
- Francois   Pořád. Nikdy jsme se nezastavili ! Vzpomínám si, že když jsem dělal most z Tancaville, mám tady jeho fotografii, několik hodin jsem jí vysvětloval všechny detaily konstrukce. A nepřeháním, když řeknu, že sledovala můj projekt sirku po sirce. Bylo to vzrušující, hlavně problémy týkající se nosnosti. Jistě znáte problémy s nosností visutých mostů ?
- Pierre   Ne, ale tohle bude část z toho, o čem nám budete povídat příští středu.
- Francois   Je to fascinující, uvidíte ! Dělal jsem na tom dva roky, dva strhující roky, během kterých jsme se dělili o všechno společně. O mé pochybnosti, o mé naději a apak jednoho dne, co se nedovím ? Odešla, jednoduše a prostě odešla. To je něco !
- Pierre   Ano, to už je teda něco.
- Francois   Ostatně je to minulost. Už jsem se vás dost naotravoval s mými bezvýznamnými historkami.
(vyjme fotku z aktovky)
Tady je, bestie, třistačtyřicetšest tisíc, čtyřistadvacet dva sirek !!!
- Pierre   (nedívá se na fotografii)
Nádherné, ale začínám být trochu unavený a . . .
- Francois   (nenechá se zastavit)
Před chvilkou jsem vám říkal o problémech nosnosti a právě v tomhle dile je nosnost jednou z obrovských otázek. Ale začněme hezky od začátku: Co to vlastně je, takový visutý most ?
- Pierre   (ve snaze zastavit ho)
Pane Pignone . . .
- Francois   Na první pohled se zdá, že odpověď je zcela jednoduchá : visutý most je most, kterého mostovka nestojí na mostních pilířích stejnoměrně vražených do země. Ale tohle je velice zjednodušený pohled, ovšem jsou tady i jiné důležité parametry. A teď se pobavíte : Pro mne osobně problém visutého mostu je . . .
- Pierre   Pane Pignone !
- Francois   Ano ?
- Pierre   Lituji, ale nejsem zrovna ve formě a proto mám strach, že neocení správně vaši práci, která by si to jistě zasloužila.
- Francois   (zmaten)
Ale ne, ne pane Brochante, mně je líto, že se necítíte dobře, půjdu . . .
- Pierre   (zvedá se)
Jsem trochu unaven, všechno co říkáte je mimořádně zajímavé a jsem si jist, že to budeme moci vychutnat příští týden.

- Francois To ano, nudít se nebudeme.
- Pierre (zvedá se s těžkostmi)
Doprovodím vás.
- Francois Ne, nenechte se vyrušovat.
- Pierre Ale ano, musím za vámi zavřít dveře.
- Francois Opřete se o mne . . .
- Pierre (zavěsí se do Francoise, jdou pomalu ke dveřím)
Děkuji vám, půjdeme úplně pomaličku . . . trochu jsme se poznali, znám vás už líp a vůbec jste mě nezklamal.
(zastaví se, aby se nadechl)
- Francois Mluvil jsem hlavně o své ženě, což je trochu smutné, ale nemyslete si, že jsem pořád smutný, já můžu být i velice směšný . . .
- Pierre O tom nepochybuji.
- Francois Kdybych vám tak například povídal o své dovolené . . .
- Pierre (vydá se na cestu)
O tom nám budete moct vykládat později . . .
- Francois Bylo to jak ve filmu. Byl jsem v Bibione se svým švagrem. Chtěli jsme chytat ústřice a chytili jsme úžeh. Byli jsme celí rudí, úplně osmahnutí jako raci. Jak ve filmu, říkám vám.
(směje se nedívá se pod nohy, zakopne a při pádu strhne s sebou i Pierra, který se s výkřikem bolesti zhroutl na podlahu)
Och ! Promiňte, je mi líto, ublížil jste si ?
(po kolenou přeleze přes Pierra, který ze sebe vyrazí další výkřik bolesti)
Nehýbejte se, možná máte něco zlomeného !
(spěchá k telefonu a chce vytočit číslo)
- Pierre Co to děláte ?
- Francois Volám pomoc.
- Pierre Přestaňte, je to zbytečné.
- Francois Je to můj přítel a je skvělý.
- Pierre Říkám vám, že to není třeba !
- Francois Je to nejlepší masér v okolí.
- Pierre (křičí)
Já nechci nejlepšího maséra v okolí !!!
(Francois nadskočí, Pierre zmírní tón)
Klidně jděte domů, všechno bude v pořádku.
- Francois (zavěsí)

- Pomůžu vám aspoň přejít k posteli.
- Pierre Ne, hlavně mi nepomáhejte. Mockrát děkuji za vaši starostlivost a dobrou noc !
(zazvoní telefon, Francois chce přinést telefon k Pierrovi)
- Francois Nehýbejte se . . .
- Pierre (gestem ho zadrží)
Nechte to, mám záznamník.
(po čtvrtém zvonění se zapne záznamník, Pierrův hlas se rozléhá po místnosti.
Francois drží telefon v rukou.)
- Pierrův hlas Momentálně nejsme přítomni. Po zvukovém signálu můžete nechat vzkaz.
Děkujeme.
- Francois Abych řekl pravdu, mohl být o něco vtipnější.
(ze záznamníku se ozve hlas Christine.)
- Hlas Christine To jsem já, chci ti říct, že dnes večer nepřijdu. A myslím, že nepřijdu už nikdy . . .
mrzí mě, že ti to říkám na záznamník, ale možná je to tak lepší . . . sbohem Pierre.
- Francois (monotonním hlasem)
Půjdu.
(Pierre bez reakce, Francois položí pečlivě telefon na své místo a po špičkách
odchází ke dveřím. Otevře je a obrátí se k znehybnělému Pierrovi)
Jste si jis, že opravdu nic nepotřebujete ?
- Pierre Ne, ne, všechno je v pořádku, dobrou noc.
(Francois věnuje Pierrovi ještě jeden znepokojený pohled. Pierre se pokusí
zvednout, ale nejde mu to. Po několika pokusech se mu podaří posadit se, třese se a
tíše vzlyká. Vzlykot přechází ve smích. Francois se znovu objeví ve dveřích.)
- Francois Promiňte, zapomněl jsem si aktovku.
(hledá svoji aktovku a aniž by se podíval na Pierra dodá)
Jsem s vámi, opravdu celým srdce jsem s vámi.
- Pierre (suše)
Děkuji, nashledanou.
- Francois Nashledanou.
(odchází ke dveřím a náhle se prudce otočí)
Mohl bych pro vás něco udělat ?
- Pierre Nic, všechno je v pořádku, dobrou noc.
- Francois (slavnostně)
Pane Brochante, jestli existuje nějaký muž, který by mohl co se vám přihodilo, tak
ten muž stojí před vámi.
- Pierre (podrážděně)
Pane Pignone, byl bych rád, kdybych mohl zůstat sám.
- Francois Taky jsem si to říkal, když mě opustila a pak se mi zdálo, že umřu žalem. A vy ještě
navíc máte housera.
- Pierre Nikdo mě neopustil, to je jen jeden nesouvislý vzkaz v depresi . . . za chvíli se
vrátí. Klidně jděte domů, dobrou noc !

- Francois "Za chvíli se vrátí" . . . další věc, kterou jsem si říkal a už na ni čekám dva roky.
- Pierre (Pierre, který už nemůže, se začne plazit směrem k pokoji)
Jdu si lehnout. Zhasněte světlo, až budete odcházet.
(vykřikne bolestí a zastaví se)
- Francois Opravdu nechcete abych zavolal Maurice ? Je to můj přítel, masér . . .
- Pierre (směřuje po kolenou do svého pokoje)
Ne !
- Francois (zaujme stejnou pozici jako Pierre, kvůli lepší komunikaci)
Taky mám špatná záda. Ale on dělá skutečné zázraky. Posledně jsem nemohl vůbec chodit, řval jsem bolestí, plazil jsem se po zemi . . . a přišel Maurice, napravil mě a byl klid.
- Pierre Jsem v péči profesora Archambauda, ředitele neurologického oddělení nejlepší kliniky. Nepotřebuji vašeho Maurice !
- Francois To teda nevím, jak řídí to své oddělení, ale podívejte se na sebe, jak vypadáte !
- Pierre Takhle vypadám, protože jste na mě padnul !
(pokouší se pohnout, vykřikne bolestí a padne na břicho)
Au !!
- Francois (dojatě)
Je na vás smutný pohled. Připomínáte mi koně, který nepřeskočil překážku.
- Pierre (chce vstát)
Odejděte odsud, pane Pignone !
- Francois (posadí se a dívá se soucitně na Pierra)
Tyto pohyby vás můžou dovést až k úplnému ochrnutí.
- Pierre (podrážděně)
Zdá se mi, že jsme si řekli "nashledanou"!
- Francois Nechci vás vylekat, chraň Bůh, to ne, ale jestli je zasažena mícha, je to první krůček k ochrnutí. Maurice měl několik takovýchle případů.
- Pierre (zaváhá a pak kapituluje)
Zatelefonujte doktoru Archambaudovi.
- Francois Takhle se mi líbíte víc. Jaké je jeho číslo ?
- Pierre Je támhle v mém adresáři. Archambaud pod "A".
- Francois Samozřejmě. Nehledal bych Archambaud pod "H" . . . Archambaud . . .
- Pierre Řekněte mu, že jsem upadl a že se cítím velice špatně.
- Francois Ano, ano.
(hledá v seznamu)

To je zvláštní, moje žena mi zrovna tak nechala vzkaz na záznamníku, když mě opustila.

- Pierre   Necít'te se být povinný se mnou konverzovat, pane Pignone. Potřebuji jenom lékaře, nic jiného.
- Francois   Říkám to jenom proto, že je to zvláštní. Na záznamníku mi zůstalo jenom "sbohem". Musela mluvit před pípnutím.
- Pierre   Podejte mi ten seznam.
- Francois   Ne, ne, mám to. Archambaud ! Je tady mnoho čísel, které z nich to je ? . . . zastavte mne : nemocnice, klinika . . .
- Pierre   Není tam jeho číslo domů ?
- Francois   Hm, ano . . . tady. Dostanu vás z toho, pane Brochante, nemějte strach, dostanu. (telefonuje)
Haló . . . chci mluvit s panem Archambaudem, volám kvůli panu Brochantovi . . . ach, promiňte, spletl jsem si číslo . . . musel jsem skočit o jeden řádek níž v seznamu . . . je to napsaný takovými malými . . .
- Pierre   Dost ! Koho to zajímá ?!
- Francois   (pokračuje do telefonu)
Ó ne, vůbec se nemá dobře . . . má housera . . . ano, hrozně, velice nepříjemné, vůbec se nemůže hýbat, leží tady jako kůň, který nezdolal překážku. Je to dojemné.
- Pierre   S kým to mluví ? S kým to mluvíte, ksakru ?!!
- Francois   (do telefonu)
Promiňte, kdo je u telefonu ? . . . Á, tak to vám to můžu říct. Má se velice špatně a ještě navíc ho opustila žena. Je to zlomený muž, srdce, záda, všechno . . .
- Pierre   Přestaňte už konečně, chlape !
- Francois   (do telefonu)
Budu se muset s vámi rozloučit . . . zdá se mi, že je na pokraji nervového zhroucení. Ale prosím vás, na shledanou !
(zavěsí sluchátko a s úsměvem se podívá na Pierra)
To byla vaše sestra.
- Pierre   Nemám sestru.
- Francois   (překvapen)
Vy nemáte sestru ?
(gesto k telefonu)
Ptal jsem se jí: "Kdo je u telefonu?" a ona mi řekla: "Jeho sestra".
- Pierre   Panebože, on zavolal Marléne!
- Francois   To není vaše sestra ?
- Pierre   Ale kdepak . . . je to buchta, se kterou jsem měl . . . no, jistý poměr. Taková trhlá spiritualistka. Tvrdí, že máme stejnou karmu a proto mě nazývá "svým bratrem".

- Francois To jsem nemohl vědět. Řekla mi "jeho sestra". Musíte uznat, že mě to zmátlo
- Pierre Napakuje se sem, to je jistý. Teď, když tahle čarodějnice ví, že místo je volné, stoprocentně přijde.
- Francois Ona přijde sem ? Teď ?
- Pierre Tohle mi ještě chybělo. Nymfomanka !!!
- Francois (s údivem)
Pro pána, ona je ještě navíc nymfomanka ? Ó la-la !
- Pierre Dobře, už dost !
- Francois Vy s ní udržujete stále ten . . . . poměr ?
- Pierre Co . . . jaký poměr ?
- Francois Chci říct . . . é . . . vy podvádíte paní Brochantovou ?
- Pierre Proč vás to trápí ?
- Francois To není hezké.
Já jsem byl pořád věrný mojí ženě, přestože na ministerstvu o příležitosti k nevěře nebyla nouze.
- Pierre Okamžitě jí zatelefonujte a řekněte jí, že moje žena se už vrátila.
(Francois váhá)
Pospěšte si, nebo se sem nakýbluje ! 40 74 35 29 . . .
- Francois (vezme telefon)
40 74 35 29 . . . a řeknu jí, že vaše paní manželka se vrátila.
- Pierre Ano, a že je všechno v pořádku.
- Francois Halo ? . . . Dobrý večer paní, to jsem zase já . . . chci vám říct, že paní Brochantová se už vrátila . . . ano, ano zrovna teď . . . má se dobře . . . ano i pan Brochand je v pořádku, všichni jsou v pořádku prosím . . . ale ano, housera má pořád . . . ale teď to bere s humorem.
- Pierre Stačí, nashledanou !
- Francois Ne, ne nejsem jeho přítel . . . setkali jsme se, protože se zajímá o mé modely . . . ano, dělám reprodukce největších děl stavebního inženýrství ze sirek . . . Eiffelovu věž, most Golden Gate . . .
- Pierre Nezajímá ji to !
- Francois (zakryje rukou sluchátko a šeptá)
To ona se mě ptala.
- Pierre Co ?
- Francois Představte si, že ji to moc zajímá.

- Pierre   Zavěste !
- Francois   Omluvte mne, budu se muset rozloučit, volá mě a nerad bych ho nechával samotného ve stavu, v jakém se momentálně nachází.
- Pierre   Ó, ne ?!!!
- Francois   Jak ? . . . ale ano, jeho žena se vrátila . . . ne, když říkám, že ho nechci nechat samotného, to jenom proto, že jeho žena zrovna teď vyšla ven . . . ne, neodešla, vyšla . . . na chvíličku, aby . . . aby vynesla smetí . . .
- Pierre   Pane bože, co to tlachá !
- Francois   Jak prosím ? . . . Beran s ascendentem Blížence . . .
- Pierre   Skončil jste ?!
- Francois   . . . Berani nelžou ? . . . ale já nelžu, já vás ujišťuji . . .
(Pierre tahá telefonní šňůru a pokouší se vytrhnout Francoisovi telefon, ten však odolává)
Promiňte mi, ale je těžké pokračovat v konverzaci, protože právě teď tahá za telefonní šňůru a za takovýchle podmínek . . . haló?
(zavěsí a obrátí se k Pierrovi)
Zavěsila. Řekla: "Přijdu" a zavěsila.
- Pierre   A je to tady !
- Francois   Je mi líto, nemohl jsem předpokládat, že je tak pronikavě inteligentní. Přisahám, že jsem to hrál zcela uvolněně . . .
- Pierre   (rozčílí se)
Nevím, jak jste to hrál, ale výsledek je ten, že se sem napakuje. Chtěl jsem jenom, abyste jí řekl, že se moje žena vrátila. To není tak těžké, hergot !
(Francois se zarazí, Pierre zmírní tón)
Promiňte, je to moje chyba, vy jste dělal co se dalo, děkuji vám.
- Francois   Chcete, abych jí zatelefonoval ?
- Pierre   Ne, ne, hlavně to ne ! Vy mi už jenom pomůžete dostat se k pohovce, podáte mi telefon a necháte mě vyřešit si to samotného.
- Francois   Dobře, pane Brochante, souhlasím.
(pomůže Pierrovi zvednout se)
Tak . . . moc dobře . . . pomaličku . . . takhle . . . už vás tak nebolí zádička, že ne ? . . jde to ?
- Pierre   Ano, ano, jde . . .
(zastaví se)
- Francois   Pomalů, času máte dost . . . vaše žena to věděla ? . . . chci říct s Marléne ?
- Pierre   Ne.
- Francois   To tedy není důvod proč odešla . . .

- Pierre Ne.
(pokračuje v cestě, pořád zavěšen do Francoise, jenže náhle je donucen se zase zastavit)
- Francois Možná, že jenom jednoduše odešla ke své matce.
- Pierre Ne.
- Francois Manželky se často vracejí ke svým matkám.
- Pierre Ne v případě, když jejich matka je už deset let mrtvá.
- Francois A . . . maminka zemřela ? Promiňte, nevěděl jsem. Je mi to líto.
(vydají se k pohovce)
Moje taky zemřela. A vaše ?
- Pierre (zastaví se)
Mohl byste mi dát na chvilku pokoj ? Mám dost problémů s chůzí.
- Francois Samozřejmě, promiňte . . .
(u pohovky pomůže Pierrovi posadit se)
- Pierre Děkuji. Prosím vás, telefon.
(Francois jde pro telefon)
- Francois Myslíte si, že odešla s jedním z vašich přátel ?
- Pierre Neodešla s nikým.
- Francois (přinese telefon)
Moje taky neodešla s nikým. Protože Jean-Patrice Benjamin nebo nikdo - to vyjde nastejno. Přesto s ním odešla.
- Pierre (netrpělivě)
Podejte mi ten telefon. Ještě tu bláznivou ženskou prošvihnu.
(Francois mu podá telefon. Pierre vytáhí číslo. Chvilku poslouchá, pak položí)
Obsazeno. Mohl byste mi podat léky ?
(Francois jde pro léky)
- Francois Také skleničku vody ?
- Pierre Ano, prosím vás.
- Francois Hmm . . . hmm . . . znám tyhle léky. Dejte si pozor, jsou dost silné.
(Pierre si vezme léky, Francois odejde k baru)
Jednou večer jsem málem spolykal celou tubu. Byla pryč už tři týdny. V ten den jsem dostal pohlednici. Určitě ji vybral on, protože tam bylo moře a na něm ten přibližný windsurfing.
Psala: "Jsem si jista, že se se svými sirkama nenudíš. Já také ne. Jsem šťastná."
Proto jsem málem spolykal ty léky. Co mě zachránilo, byl "Most Invalidů". Byl jsem v půli, nemohl jsem ho opustit . . .
(rozčilený Pierre dává znamení kvůli sklenici vody. Francois naplní skleničku a vrací se k pohovce)

Ale ve vašem případě je to jiné, pane Brochante. Když jste si jist, že neodešla s jiným mužem, je to bez problémů.

(podá sklenici Pierrovi)

Jenom jestliže je nějaký Jean-Patrice Benjamin na obzoru, pak . . .

(Pierre vytočí číslo Marléne a položí)

. . . pořád obsazeno ?

- Pierre   Ano, určitě zrovna někoho hledá ke svým psům.
(v té chvíli zazvoní Pierrovi na kolenou telefon, Pierre nadskočí a vyleje vodu ze skleničky)
- Francois   Je to jenom voda, není to nic vážného.
(jde k barovému pultu a hledá houbičku. Pierre zvedne telefon)
- Pierre   Prosím ? . . . Á to jseš ty ? Pokoušel jsem se ti dovolat, ale bylo obsazeno . . .
Marléne, poslyš, nedělej si starosti se psy, vůbec nejsem dnes večer ve stavu vidět tě. . . . protože jsem unavený a Christine se může každou chvíli vrátit . . . co ? . . .
Leblanc ? Proč mi o něm říkáš ? . . . ale určitě ne, tahle story je už dávno ukončená.
Leblanc je jí ukradený, nějaký Leblanc ! . . .
(ostře)
Dobře, myslí si co chceš, ale já ti říkám, že ona neodešla s nikým a já budu radší, když i ty zůstaneš doma, jasný ?! . . . Haló ?
(rozčileně zavěsí)
Ta čarodějnice, nechce nic slyšet !
- Francois   (Francois, který utírá podlahu, poznamená)
Taky si myslí, že za tím někdo bude ?
- Pierre   Co ?
- Francois   Nic, nic. Jen se mi zdálo, že ona taky myslí, že . . .
- Pierre   Ona plácá blbosti . . . Dobře, to stačí, už je to suché
- Francois   (přestane utírat)
Přinesu vám jinou skleničku,
(vrátí se k baru)
Ten Leblanc, to je váš přítel ?
- Pierre   Co je vám do toho ?
(Francois ustrne, podá Pierrovi sklenici s vodou, sebere své desky a bez jediného slova odejde ke dveřím. Pierre, mírně zahanben, zjemní tón)
Neberte si to ve zlém, pane Pignone, nemám náladu na debaty, toť vše.
- Francois   (chladně)
Přeji vám dobrou noc, pane Brochante.
- Pierre   (nervozně)
Neodcházejte takhle, co se vám, k sakru, nelíbí ?
- Francois   To nic, jenom jsem si myslel, že když já jsem k vám byl tak upřímný, že i vy budete mít ke mně větší důvěru.
- Pierre   Ale já vám důvěřuji . . .

- Francois   Když jste chtěl, abych vám něco povídal o svém životě, neřekl jsem vám : "Co je vám po tom !"
- Pierre   (po chvíli)
Leblanc byl můj přítel. Můj nejlepší přítel. Jenomže už spolu dva roky nemluvíme. Jste spokojen ?
- Francois   (vrátí se k Pierrovi pln zvědavosti)
A proč jste se pohněvali ? Protože se točil kolem vaší ženy ?
- Pierre   Ne, To já jsem mu přebral tu jeho. Žil s Christine a ona ho opustila kvůli mně.
- Francois   Vy jste mu vzal jeho ženu ? To je děsné, všichni muži, kteří surfují, kradou ženy svých přátel ? No tohle !
- Pierre   Já nesurfuji. Dejte mi s tím pokoj !
- Francois   Jak to, že nesurfujete ? Před chvílkou jste mi řekl . . .
- Pierre   (opraví se)
Nesurfuji natolik, abych kradl ženy jiných . . .
(zarazí se)
Co to tu vykládám !
(k Pignonovi)
Ještě něco vás zajímá ?
- Francois   (sedne si)
Nejsem si jist, jestli jsem to dobře pochopil : Vaše žena byla manželkou pana Leblanca a ten byl vaším nejlepším přítelem . . .
- Pierre   Nebyla jeho manželka, ale přítelkyně. Psali společně jeden román a spolu mi ho přišli nabídnout.
- Francois   A ?
- Pierre   Vzal jsem oboje. Knihu i Christine.
- Francois   (šokován)
Ale jak jste mohl udělat něco takového ?
- Pierre   Jak, jak ? Prostě se mi líbila ! Vy jste nikdy nezatoužil po ženě někoho jiného ?
- Francois   (upřímně)
Počkejte, ať popřemýšlím.
- Pierre   Není třeba.
(vrátí se ke svému problému)
K Leblancovi se jistě nevrátila. To není možné. Ženy se nikdy nevracejí zpátky.
- Francois   (smutně)
Přesto doufám, že ta moje se vrátí.
- Pierre   Přeji vám to . . . Ne, Leblanc je milý a slušný člověk, ale ona do něho nebyla nikdy skutečně zamilovaná . . . on nemůže splnit její požadavky.

- Francois A ta moje ? Vy si myslíte, že on jí může splnit požadavky ? . . . s tím svým windsurfingem ?
- Pierre (mrzutě)
Přestaňte pořád připomínat toho vašeho chlápka.
Nesoutěžíme.
- Francois Ne, to ne, ale je jasné, že ten váš je lepší, než ten můj.
- Pierre (chce to ukončit)
Dobře, myslím, že tenhle problém jsme úplně vyčerpali, pane Pignone.
(vybere z tuby dvě tablety a zhltně je. Francois se nehne z místa)
- Francois Proč mu nezavoláte ?
- Pierre Komu ?
- Francois Leblancovi, abychom měli jistotu.
- Pierre Dva roky spolu nemluvíme a teď mu zavolám a zeptám se ho: "Nevrátila se k tobě, čirou náhodou, žena, kterou jsem ti před dvěma lety přebral ?"
- Francois Máte pravdu.
(chvilku přemýšlí a pak navrhne)
A co kdybych mu zatelefonoval já ?
- Pierre To ne !
- Francois Proč ?
- Pierre Proto.
- Francois Protože se dostatečně neznáme ?
- Pierre Ale ne, proto ne.
- Francois Zavolám a řeknu: "Dobrý večer, jsem starý přítel paní Brochantové, nevíte náhodou, kde bych ji mohl najít?"
- Pierre Ano, to je ono . Nic nevytuší !
- Francois Zkousím vám jenom pomoci.
- Pierre Už jste to zkusil dvakrát ! Jednou jste vytočil nesprávné číslo a podruhé jste mi sem nahnal hysterku, která se vůbec nedá zvládnout.
- Francois Dobře, nebudu naléhat. Dobrou noc, pane Brochante.
(vezme svoji aktovku a pohne se směrem ke dveřím)
- Pierre Pane Pignone !
(Francois se zastaví)
- Francois Ano ?

- Pierre (ještě zaváhá a pak se rozhodne)
Myslíte, že byste to zvládnul, když vám přesně řeknu, co máte říct ?
- Francois Pane Brochante, chvílemi mám pocit, že mě pokládáte za absolutního imbecila.
(Pierre nereaguje, dívá se na Francoise, který se plný elánu vrací zpátky)
Samozřejmě, že to můžu udělat. Co mám říct ?
- Pierre (po chvílce)
Mohli bychom, možná, použít knihu, kterou společně napsali.
- Francois Ano ?
- Pierre Zavoláte mu a řeknete, že jste filmový producent.
- Francois Ano.
- Pierre Četl jste jeho román a chtěli byste zakoupit práva na jeho zfilmování.
- Francois Ano.
- Pierre A na závěr se zeptáte, kde byste mohl najít jeho spolupracovníci.
- Francois Kterou spolupracovníci ?
- Pierre Moji ženu ! Říkal jsem vám přece, že napsali společně jeden román.
- Francois Ó, ano. Samozřejmě O.K. . . . Dobře, promiňte
- Pierre S vámi to nemůže vyjít nikdy.
- Francois Ale ne, všechno je v pořádku, pochopil jsem to. Není to jednoduché, ale pochopil jsem to.
- Pierre (znervozní)
Co není jednoduché ?! Všechno je jednoduché.
Vy jste producent, O.K.?
- Francois O.K. . . . O.K. . .
- Pierre Máte svoji produkci, tady v Paříži.
(opraví se)
Ne, v Paříži ne. V Paříži je zná všechny. Jste zahraniční producent.
- Francois (náhle rozrušen)
Veliký americký producent ?
- Pierre (vyprskne)
Ale ne ! Bože to je blbec !
- Francois Prosím ?
- Pierre Nic, nic, promiňte . . . jste BVelgičan. Ano, to bude vynikající. Belgičan !
- Francois Proč Belgičan ?

- Pierre   Protože jste belgický producent, velký belgický producent a četl jste "Malého koníčka z manéže" - to je název toho románu - a chtěl byste odkoupit práva na jeho zfilmování.
- Francois   Je to dobrá kniha ?
- Pierre   Velice špatná, záleží na tom ?
- Francois   Trochu mi to vadí.
- Pierre   Proč ?
- Francois   Když není dobrá, proč na ni budu kupovat práva ?
- Pierre   (po chvíli trpělivě)
Pane Pignone . . .
- Francois   Ano ?
- Pierre   Vy nejste producent ?
- Francois   Ne.
- Pierre   A vy nejste Belgičan ?
- Francois   Ne.
- Pierre   Tak ani my nebudeme telefonovat kvůli zakoupení práv, ale kvůli tomu, abychom se pokusili zjistit, kde je moje žena.
- Francois   (vteřinku přemýšlí a pak se usměje)
Je to trochu přitažené za vlasy, ale potvorský inteligentní.
(nahne se k telefonu)
Jaké má číslo ?
- Pierre   47 45 . . .
(opatrně)
Vytočím ho sám. Jmenuje se Just Leblanc.
- Francois   On nemá křestní jméno ?
- Pierre   Just ! To je jeho křestní jméno: Just
- Francois   Just ? To je vzácné, myslím, že neznám nikoho, kdo by se jmenoval . . .
- Pierre   (zastaví ho)
Neztrácejme čas, pane Pignone, Just Leblanc.
- Francois   Just Leblanc.
- Pierre   A Christine se podepsala pod svým dívčím jménem: Christine Le Guirrec.
- Francois   (se zájmem)
To je z Bretaně.

- Pierre   Prosím vás, soustřed'te se.
- Francois   Ano, promiňte.
- Pierre   (vytáčí číslo)
A nezapomeňte se na závěr konverzace zeptat, kde byste mohl zastihnout Christine Le Guirrec . . . už to zvoní . . . přepnu to na odposlech.
(stiskne knoflík, silné zvonění se rozlehne po místnosti. Pierre předává s obavami sluchátko Francoisovi)
Je to na vás . . .
- Francois   Dám přízvuk ?
- Pierre   Ne.
- Leblanc (hlas) (slyšíme hlas Leblanca)
Prosím ?
- Francois   (s přízvukem dost neurčitým)
Haló, mohl bych mluvit s panem Leblancem ?
- Leblanc (hlas) U telefonu.
- Francois   Dobrý večer, pane Leblancu, Georges Van Brueghel u telefonu. Promiňte, že vás vyrušuji v tak pozdní hodinu, ale jsem producent. Pocházím z Belgie a moc se zajímám o vaši knihu . . . román . . .
(zapomněl název)
váš román . . .
- Pierre   (šeptá)
Malý koníček z manéže.
- Francois   (do telefonu)
Malý koníček z manéže a rád bych s vámi projednal zakoupení autorských práv na jeho zfilmování.
- Leblanc   To má být žert ?
- Francois   Proč žert, vůbec ne !
- Leblanc   Etienne ?
- Francois   Promiňte ?
- Leblanc   Etienne, přestaň s těmi hloupostmi. Poznal jsem tě.
(dezorientovaný Francois se podívá na Pierra a ten mu dává znamení, aby pokračoval)
- Francois   (do telefonu)
Pane, vy se mýlíte, já nejsem Etienne, já jsem producent a přijel jsem z Belgie, z Bruselu.
- Leblanc   Z které produkce ?

- Francois   Jak prosím ? Promiňte ?
- Leblanc   Jaký je název vaší produkce ?
- Francois   (Francois se obrací na Pierra, který je rovněž zaskočen. Francois pak improvizuje)
Filmy ze země planin.
(svým nápadem je nadšen a na znak vítězství zvedne palec)
- Leblanc   Filmy ze země planin ?
- Francois   Ano, přesně tak. Je to dost mladá produkce, ale velmi dynamická, pane Leblancu.
- Leblanc   A vy se zajímáte o můj román ?
- Francois   Ano, velice se o něj zajímám.
- Leblanc   A to je pro film, nebo pro televizi ?
- Francois   Pro film, do kina, na veliké plátno. Žádná malá pivnice.
- Leblanc   Musím vás upozornit, že bych rád dělal adaptaci já sám.
- Francois   To by neměl být problém, měl byste ale vědět, že nejsme velká produkce a že
nemáme neomezené prostředky. Ale věřím, že vy nebudete nenasytný jako žralok.
- Leblanc   Finanční otázku vyřešíme později. Kdy se můžeme sejít, pane . . . pane . . .
- Francois   Van Brughel. Zítra vám zatelefonuji a dohodneme se.
- Leblanc   Souhlasím, zítra.
- Francois   Na shledanou zítra, pane Leblancu.
(zavěsí sluchátko a triumfálně se otočí k Pierrovi)
A máme to ! Práva jsou naše ! Spolknul návnadu i s udičkou !
- Pierre   A moje žena ?
- Francois   Co ?
- Pierre   On zapomněl na moji ženu ! Hraje si tady pět minut na klauna a zapomene na moji
ženu ?!
- Francois   Chyba.
(přešlapuje)
- Pierre   Tak tohle překročilo všechny meze, jaké jsem si jen vůbec mohl představit.
- Francois   Ach jo, udělal jsem chybu.
- Pierre   Myslím, že vaše možnosti jste výrazně překročil
- Francois   (vezme telefon)
Zavolám mu.

- Pierre Vraťte mi ten telefon !
- Francois Řeknu mu: "A propos, pane Leblancu, zapomněl jsem se vás zeptat, kde bych mohl najít vaši spolupracovníci, paní Christine Le Guirrec ?" Je to úplně jednoduchý.
- Pierre Vraťte mi ten telefon.
- Francois (vrátí telefon Pierrovi)
To je škoda, mohli bychom si být jisti.
- Pierre (váhá)
Neřeknete víc, než: "A propos, pane Leblancu, zapomněl jsem se vás zeptat, kde bych mohl najít vaši spolupracovníci, paní Christine Le Guirrec ?"
- Francois Ani slůvku navíc.

(Pierre ještě váhá, pak vytočí číslo a přepne na odposlech. Zvonění)
- Leblanc (hlas) Prosím ?
- Francois Promiňte pane Leblancu, že vás opět vyrušuji, tady Van Brueghel, ale . . .
- Leblanc (hlas) Promiňte, ale mám na druhé lince svého agenta, zavolám vám za chvíli. Jaké je vaše číslo ?
- Francois (dívá se na číslo napsané na telefonu)
45 50 56 03
- Pierre Proboha !
(přerušuje spojení)
- Francois Haló . . . haló . . . (Pierrovi) zavěsil . . .
- Pierre Ale ne, to jsem byl já, kreténe !!
- Francois Prosím ?
- Pierre Vy jste mu dal moje telefonní číslo !
- Francois Ano, ptal se mě, kam by mi mohl zavolat.
- Pierre (nevěřicně)
Vy toho nenecháte ani na chvíli, hm ? Vy si neodpočínáte, nikdy ?
- Francois (dobromyslně)
Omlouvám se, přísahám, že jsem vedle. Snažím se to pochopit, ale . . .
- Pierre Světová třída, možná celosvětový šampion.
(zazvoní telefon, Francoisova tvář se rozjasní štěstím)
- Francois Zvoní !
- Pierre On se těší ! Zvoní a on je šťastný !
- Francois To určitě volá on. Nezvednem to ?

(zapne se telefonní záznamník, je slyšet Pierrův hlas, pak hlas Leblanca)

- Leblanc (hlas) Pierre, tady Leblanc. Je pravda, že jsem několik vteřin přemýšlel, kde se u tebe vzal belgický producent, ale pak jsem pochopil, že jsi chtěl jenom jednoduše vědět, kde se nachází tvoje žena. Jestli je to tak, navrhuji ti, aby ses mne na to zeptal přímo a bez přízvuku a přetvářky . . .
- Pierre (vezme telefon)
Just ?
- Leblanc (hlas) Ano ?
- Pierre To jsem já. Kde je ?
- Leblanc (po chvíli)
Dva roky jsem čekal na tuto chvíli . . . a co je zvláštní, vůbec mě to netěší. Myslím, že je mi tě líto.
- Pierre Nechci toho moc . . . chci jenom vědět, jestli je u tebe ?
- Leblanc Ne, volala mi před chvilkou, byla rozrušená a rozhněvaná kvůli té tvé večeři, té unikátní večeři s blbcem.
- Pierre (zruší odposlech)
Neřekla ti kam jde ? . . . ale kam mohla jít ? . . . ano, vím že ty sis to taky prožil, ale já mám ještě navíc housera . . . ne, nežertuji, kdybys mě viděl, zasmál by ses, nemůžu se ani hnout . . . politováníhodný.
(náhle dojat)
Moc si toho vážím . . . po tom všem, co jsem ti udělal . . . ale raději zůstanu sám . . . ne, jsi hodný . . . dobrou noc a ještě jednou děkuji.
(chce zavěsit, ale zarazí se)
Just ? . . . nenutím tě, ale kdyby se ti náhodou ozvala . . . děkuji, skutečně si neumím vážít přítele jako jsi ty.
(zavěsí, obrátí se k Francoisovi, který jako by vrostl do země u dveří)
- Francois Chtěl jsem se vytratit.
- Pierre Mohl byste mi podat zápisník, tam prosím vás.
(Francois provede)
Tenhle vzkaz necháte na dveřích, to je pro tu praštěnou.
(píše)
Vzal jsem si léky na uklidnění, spím a nechci dnes večer nikoho vidět.
(položí papír na stůl před sebe)
Doufám, že bude taktní a pochopí, že mě má nechat na pokoji.
- Francois Chcete, abych na ni počkal ? Vy se zavřete ve svém pokoji a já budu dělat živou hradbu.
- Pierre Ne, ne, už jste toho udělal dost.
- Francois Víím, že před chvilkou v telefonu to nebylo na úrovni. Je mi to skutečně líto, pane Brochante, tak moc jsem vám chtěl pomoci.
- Pierre Pomůžete mi dojít k mé posteli a víc už od vás nechci.

(zvedne se s těžkostmi, Francois mu pomáhá velice opatrně dojít ke dveřím jeho pokoje)

Francois Přemýšlel jsem, co kdybych vás naučil dělat modely ?

Pierre Ne.
(zastaví se, aby se nadechl, Francois pokračuje)

Francois Víte, to byla jediná věc, která mi skutečně pomohla

Pierre Ne.

Francois A teď je ta nejvhodnější chvíle na učení. Uvědomujete si to ? Jste najednou opuštěný a taky postižený.

Pierre (přísně)
Řekl jsem ne ! Nechci dělat modely, je to jasný, k sakru, nechci !!!
(zavře mu dveře před nosem)
Dobrou noc, pane Pignone !

Francois (do zavřených dveří)
Říkejte mi Francois, je to jednodušší . . . vy nemáte nic proti tomu, když vám budu říkat Pierre, Pierre ?
(vezme aktovku, přemýšlí, pak vyndá fotografie modelů a začne je instalovat na stolku)
Nechám vám tady své fotografie, mám je dvakrát . . . to kdybyste se náhodou zítra ráno nudil . . . dobrou noc, Pierre.
(odchází ke dveřím)
Ach, zapomněl jsem vzkaz pro Marlén,
(vrátí se ke stolku pro vzkaz, vejde Christine)

Christine Kdo jste ? . . . Pierre ! . . .

Francois (přistoupí k ní)
Psst ! . . . Nevstupujte . . . spí !

Christine Prosím ?

Francois To jsem já ! Ten, s kterým jste před chvílkou mluvila po telefonu . . . beran, ascendent blížence !

Christine Cože ?

Francois Ale jo ! Chtěl jsem zavolat lékaře a dovolal jsem se k vám. Pierre mi pak vysvětlil, že jste byla jeho . . . jeho přítelkyně . . . hm . . .

Christine Jeho přítelkyně ?

Francois Ano, je mi líto, byl jsem trochu zmaten v telefonu. Zkrátka situace je úplně jednoduchá: jeho manželka ho opustila, ale má se dobře, je šťastný a nechce být rušen. Je to jasný ?

Christine (ztuhne)
Úplně jasný, ano . . . jdu mu říct několik slov !

- Francois   Marléne . . . dovolíte, abych vás oslovoval Marléne ?
- Christine   Ano, prosím, jak je libo.
- Francois   Neztrácejte nervy. Jeho žena odešla, neunáhlete se v útoku. Zůstaňte citlivou a zábavnou milenkou, jakou si vás představuje. Buďte sladkým šampaňským a svůdnou oporou, jestli rozumíte, co tím chci říct. Pokračujte v tajemných schůzkách, tři - čtyři - krát do týdne, tak jako předtím. Rozveselte, rozptylte, zabavte ho a vyčkejte váš čas. Jestli má přijít, přijde.
- Christine   To on vám řekl, že se vídáme tři - čtyři - krát do týdne ?
- Francois   (galantně)
Řekl mi, že by se s vámi rád viděl každý den, kdyby mohl. A já mu rozumím, jste neskutečně hezká žena.
- Christine   (po chvíli)
Myslím, že máte pravdu, bude lepší, když ho nevzbudím.
- Francois   Bravo, Marléne. Vraťte se hezky poslušně domů a já vám garantuji, že jednoho dne zazvoní u vašich dveří s velikou laškou parfému a s obrovskou kostí pro vaše psy.
- Christine   Vy jste ten, s kterým měl večeřet dnes večer ?
- Francois   (překvapen)
Jak to víte ? On vám o mně říkal ?
- Christine   Ano, ale poznala bych vás i bez toho.
(vyjde, Francois si tře spokojeně ruce)
- Francois   A máme to, dobrá práce.
(Pierre se objeví ve dveřích, viditelně v mrákotách. Francois se na něj dívá se soucitem)
Nedaří se vám usnout ?
- Pierre   Vy jste ještě tady ?
- Francois   Děkujte nebesům, že jsem ještě tady, Pierre.
- Pierre   Proč ?
- Francois   (usmívá se , spokojen ze svého výkonu)
Měli jsme návštěvu.
- Pierre   Koho ?
- Francois   Tu bláznivou !
- Pierre   Marléne ?
- Francois   Odešla před chvílkou. Pokoušela se násilím dobýt do vašeho pokoje, ale máte štěstí, že znáte jednoho pána, který se jmenuje Francois Pignon a který řekl : " Tam neproniknete !"
- Pierre   (nevěřicně)

Vám se podařilo vyhodit Marléne ?

- Francois   Ano, a nechlubím se, když řeknu, že tenhle výstup jsem zahrál s důvtipem a bystrostí . . . střídal jsem jemnost s tvrdostí a šup, už byla za dveřmi . . . tuhle tu hned tak brzy nevidíte.
- Pierre   (pořád nemůže uvěřit)
Nechat se takhle vyhodit . . . to se jí vůbec nepodobá.
- Francois   Přiznám se upřímně, že se mi zdála méně rozrušená, než jak jste ji popisoval. Spíše bych řekl, že byla chladná.
- Pierre   Marléne a chladná ?
- Francois   Ano, tedy rezervovaná. Čekal jsem horší případ. Na ministerstvu jsme měli jednu nymfomanku, paní Loiseau, dělala v nadhodnotách. Do její kanceláře se nedalo vůbec vkročit. Dokonce zaútočila na pana Lepetita, šéfa perzonálního oddělení. Veterán z Alžíru ! Ne, ta vaše je mnohem rozumnější . . . a hezká, je to velice hezká žena. Jak jste se seznámili ?
- Pierre   Vydal jsem jí knihu.
- Francois   Taky píše ?
- Pierre   Píše . . . to je dost silné slovo.
- Francois   (zajiskří mu v očích)
Erotická kniha ?
- Pierre   (překvapen)
Ne, proč ?
- Francois   No, nymfomanka . . .
- Pierre   Ale ne, spiritualistická knížka, psala o svém pobytu v Indii . . . o ničem . . . vydal jsem ji v jedné ze svých nejdebilnějších sbírek. Satanus.
(hne se směrem k baru)
- Francois   (radostně)
Vždyť vy kráčíte úplně sám. Je to lepší ?
- Pierre   Trochu.
(naleje si)
Nemůžu uvěřit, že se vám ji podařilo tak snadno vyhodit.
(zvonění za dveřmi. Pierre a Francois ztuhnou)
A kdo je zas tohle ?
- Francois   Nehýbejte se. Já sám. Nezastavím se před ničím !
(jde otevřít, vrací se a za ním Leblanc)
Pan Leblanc.

(Leblanc působí velkodušně a citlivě. Usmívá se na Pierra)
- Leblanc   Přesto jsem přijel

- Pierre (dojat)
Ty jseš roztomilý darebák!
(obejmou se)
- Leblanc Bylo mi to hloupé, nechat tě samotného.
- Francois Nebyl sám !
(představuje se)
Francois Pignon.
- Leblanc (podá mu ruku)
Těší mě,
(Pierrovi)
Belgický producent ?
- Pierre Ano, je na odchodu. Nashledanou, pane Pignone.
- Francois Neříkejte mi "Pane Pignone". Říkejte mi Francois, udělá mi to radost.
- Pierre Dobře, nashledanou, Francois.
- Francois Na shledanou, Pierre.
(jde pro svoji aktovku a ukazuje na fotografie vystavené na stolku)
Nechal jsem vám několik fotografií . . . jestli budete mít zítra čas mrknou se na ně . .
- Pierre Jste hodný, ale můžete si je klidně vzít, obávám se, že na prohlížení nebudu mít zrovna teď náladu.
- Francois Dobře. (sbírá fotografie)
- Pierre (Leblancovi)
A co ty ?
- Francois (ukazuje fotky Leblancovi)
To jsou konstrukce, které dělám ze sirek.
- Pierre (přerušuje ho)
Pane Pignone, Just sem nepřišel jenom proto, aby si vykládal o nějakých modelech.
- Francois Aha, dobrá, promiňte.
(pokouší se poskládat fotografie chronologicky do desek. Pierre se otočí k Leblancovi)
- Pierre (upřímně)
Co teď děláš ?
- Leblanc Píšu . . . je to to jediné co umím, víš to dobře.
- Pierre A co to bude ?
- Leblanc Balzacův životopis. Baví mě to. Rád píšu o velikých autorech. Pořád doufám, že jejich talent je nakažlivý
- Pierre Dáš mi to přečíst ?

- Leblanc Nemusíš . . . ale nepřišel jsem vykládat o své práci, před chvílí mi telefonovala Christine.
- Pierre (napjat)
A ?
- Leblanc Obávám se, že šla k Neneauxovi.
- Pierre Co ?
- Leblanc Znáš Pascala Neneauxa, reklamního agenta. Určitě je právě na cestě k němu.
- Pierre Ne !!
- Leblanc Říkala mi, že ji pozval na skleničku. Pokoušel jsem se jí to rozmluvit, ale . . .
- Pierre (Francois pozorně poslouchá dialog, Pierre se k němu otočí)
Ještě jste neskončil ?!
- Francois Ne, ukládám je chronologicky. Nejdřív ty, které byly jako první . . .
- Pierre Uspořádáte si je doma, prosím vás.
- Francois (suše)
No dobře.
- Pierre (Leblancovi)
Ale proč právě Neneaux. Vždyť to je to poslední . . .
- Leblanc Možná právě proto.
(Francois kroučí souhlasně hlavou)
Viš dobře, že tě má plné zuby.
- Pierre A proto si vybere toho největšího Donjuána, nejhnusnějšího a nejnechutnějšího zvrhlíka a sukničkáře . . . zbláznila se ?!
- Francois (zavře aktovku)
A ta moje ? Víte moc dobře, koho si vybrala !
- Pierre (vybuchne)
Mohl byste nás na chvílku nechat ?!!
- Francois (chladně)
Dobrou noc, pane Brochante.
(směřuje ke dveřím)
- Pierre (Leblancovi)
Kde bydlí ten sukničkář ?
- Leblanc Víím, že má garsonieru někde v Paříži, ale jak získat adresu . . .
- Francois Dobrou noc, pane Leblancu.
- Leblanc Dobrou noc.
(k Pierrovi)

Nevím, kdo by nám mohl pomoci. Drží ji v tajnosti . . .

- Francois (těsně před odchodem)
Dobrou noc, pane Brochante.
- Pierre (křičí)
Dobrou noc ! . . .
Tu adresu musíme získat za každou cenu . . .
- Francois (nezasažen Pierrovou hrubostí)
Byl kontrolován, Neneaux.
- Pierre Co ?
- Francois Tedy . . . jestli mluvíte o Pascalovi Neneauxovi, reklamním agentu, byl kontrolován. Víím to, viděl jsem jeho spisy na ministerstvu. Kontroloval ho můj přítel, Kůň. Je pravda, že má garsonku a není to žádné tajemství . . . lépe řečeno, pro nás to není žádné tajemství. Dobrou noc, pane Brochante.
(Francois vyjde, zděšený Pierre se otočí k Leblancovi)
- Pierre Sakra, zadrž ho !
(Leblanc vyběhne na chodbu a přivede Francoise)
- Francois Potřebujete mě, Pierre ?
- Pierre Omlouvám se, pane Pignone, byl jsem trochu nervózní . . .
- Francois (přeruší ho)
Říkejte mi Francois.
- Pierre Omlouvám se, Francois.
- Francois Přiznám, trochu mě to zabolelo, nechám vám tady fotografie mých modelů a vy mi je omlátíte o hlavu . . . podaří se mi vyhodit tu ztřeštěnou holku a vy mi sotva poděkujete. Chápu, že jste rozladěn, ale . . .
- Pierre Moc se vám omlouvám . . . sedněte si, uvolněte se. Dáte si něco k pití, drahý Francois ?
- Francois (sedne si)
Ne, děkuji.
(otevře aktovku a vyndá fotografie)
Nebojte se, nebudu vás obtěžovat. Chci je jen srovnat. Jen žádný strach.
- Pierre (přemáhá se)
Ale kdepak, vůbec neobtěžujete.
(Leblancovi)
Francois dělá výjimečné konstrukce ze sirek.
- Leblanc (slušně)
Opravdu ?
- Pierre Ale ano, Ukažte mu Karlův most.

- Francois Ale já jsem nedělal Karlův most
- Pierre (přestává se ovládat)
No tak mu nějaký ten most ukažte !
(Leblancovi)
Uvidíš, je to roztomilé, velice hezké.
- Francois (podá jednu fotografii Leblancovi)
Podívejte se, 343 sirek. Jak můžete konstatovat, je to takový můj první začátečnický pokus.
- Leblanc (falešně)
Ale velice slibný.
- Francois Uvidíte ostatní !
- Pierre (vynakládá velikou námahu, aby zůstal příjemný)
Vy byste mohl získat adresu té garsonky, Francois ?
- Francois Bude třeba zatelefonovat Koňovi, ale je už dost pozdě. Určitě sleduje na Eurosportu fotbal a to není zrovna nejvhodnější okamžik, abychom ho vyrušovali.
(podá další fotografii)
Tohle je vrtná věž. Viděl jsem fotku Kuvajit-City a řekl jsem si : "Hm, co kdybych udělal vrtnou věž ?"
- Leblanc Nádherné, úchvatná věž !
(Pierrovi) Viděl jsi ?
- Pierre (nervozně)
Ano, ano .
- Francois (směje se)
A víte, jak jsem ji pojmenoval ? Husajnova láska.
- Pierre Francois, moje žena je pravděpodobně v téhle chvíli v rukou největšího sexuálního zvrhlíka z celé Paříže. Mohl byste se obtěžovat a zatelefonoval Koňovi ?
- Francois Ale proč šla k tomu zvrhlíkovi ?
- Pierre (suše)
A proč vaše šla k Jeanu Fredericu Sebastianovi ?
- Francois (opraví ho)
Jean Patrice Benjaminovi.
- Pierre Jak chcete. Ale proč k němu ?
- Francois Ó . . . tak to já nevím.
- Pierre A zrovna tak nevím já. Vadilo by vám teď zavolat ke Koňovi ?
- Francois (vyndá z aktovky svůj adresář)
A mám já vůbec jeho soukromé číslo ? . . . podívejme se . . . Kůň . . . Kůň . . . ó, ano, Kůň, máte štěstí, mám ho ! . . . vida, mám i jeho bratra. Bruno Kůň, ten dělá ve

školvství . . . To je legrační, vůbec se neznáme a nán jeho telefonní číslo. Musel jsem si ho zapsat v den, když Kůň . . .

- Pierre Jistě je to velice zajímavé, ale řeknete nám to později. Pospěšte si, prosím vás . . .
- Francois (dívá se na hodinky)
Radím vám vyčkat do poločasu.
- Pierre Proč ?
- Francois Rád bych mu zavolał teď, ale jestli zápas nabral ty správné obrátky, riskujeme, že nás pošle do pr... . Na vašem místě bych vyčkal poločas.
- Pierre A kdy bude přestávka ?
- Francois Každou chvíli, nejlíp uděláme, když budeme ten zápas sledovat. Máte televizi ?
- Pierre (zuří)
Nebudeme teď sledovat žádný fotbal !!!
- Francois Ale to je Saint Etienne s Auxerre . . .
- Pierre (na konci se silami)
Ale mně je to úplně ukradený !!
(opraví se)
Promiňte, televize je v kuchyni.
- Francois (zvedne se)
V poločase mu zavolám, je to jediná možnost, jak z něho něco dostat, věřte mi ! . . .
Kde máte kuchyň ?
(Pierre ukáže na dveře vzadu)
Tak za chvíli. To je docela praktické, televize v kuchyni.
- Leblanc (Francois zajde do kuchyně, slyšíme zvuk televize. Leblanc se podívá na Pierra)
Poslouchej, není tenhle ten tak trochu blbec ?
- Pierre Právě proto jsem ho pozval.
- Leblanc Chceš mi říct, že . . .
- Pierre Ano, je to strašné . . . hrozné . . .
- Francois (hlas) Nemůžu najít Eurosport . . . á, mám to !
- Leblanc To je blbec z tvé večere ? (směje se)
- Pierre Já už dál nemůžu . . . já nemůžu, nemám sílu . . . to není k smíchu.
(zvuk z televize zesílí)
Tišeji !!!
- Leblanc (záchvat smíchu)
Promiň, ale když tě tady vidím s tvým houserem a s tvým zoufalstvím z nešťastné lásky v rukou tohoto . . . ó, můj ty bože ! . . . pane Bože ! . . .

- Pierre Přestaň, prosím tě.
- Leblanc (pokouší se být seriózní)
Víš, vůbec jsem nebyl šťastný, když mi Christine oznámila, že tě opouští, ale při představě, že jsi ve chvílích duševní deprese zůstal s jediným možným společníkem, a to s tvým troubou, kterého sis ty sám vybral s tvou dokonalou zlomyslností . . . promiň, tak mám chuť řvát smíchy.
(vybuchne smíchem)
- Pierre (zvonění za dveřmi)
A co je zas tohle ?
- Leblanc Nehejbej se.
(otevře, vejde Marléne. Šaramantní dívka, celá rozrušená)
- Mareléne Promiň, že jdu tak pozdě, alr zaboha jsem nemohla sehnat někoho ke psům. Jsou v autě, jsem celá od chlupů. Je ti už líp, ještěrko moje ?
(Pierre nevěří svým očím. Marléne se otočí k Leblancovi)
A tohle je, předpokládám, beran ! Škaredý beran, lhář !
- Pierre (ovládá se)
Ne, ten je v kuchyni. Škaredý beran, lhář je v kuchyni a mám obavy, že mu budu muset něco říct ! . . .
(křičí)
Pignone !!
(televize se vypne, Francois vykoukne)
- Francois Auxerre dal gól . . . poločas bude . . .
(uvidí Marléne a tvář se mu rozjasní)
Vrátila se ?
- Pierre (představuje je)
Francois Pignon . . . Marléne.
- Francois Marléne ?
- Pierre (chladně)
Koho jste to vyrazil před chvilkou, Pignone ?
- Francois Marléne !
- Marléne Co ??
- Pierre (zvýšeným hlasem)
Ona je tady, Marléne, před vámi ! Koho jste to vyhodil ?
- Leblanc Neříkej, že . . . (rozchechtá se) . . . Můj ty bože !
- Pierre (podrážděně)
Jestli se ti to zdá směšné, můžeš odejít !
- Leblanc (ovládne se)
Promiň . . .
- Pierre (Francoisovi)

Ta, kterou jste vyrazil, byla taková tmavší bruneta, v šedém kostýmu ?

- Francois (brání se)
Vy jste mi řekl: "Ta bláznivá se sem napakuje."
Vidím vejít nějakou ženskou a povídám si: "Aha, to je ona, ta bláznivá !"
- Marléne (Pierrovi)
O čem to mluví ?
- Leblanc (na pokraji nového výbuchu smíchu)
Vrátím se !
(spěchá do kuchyně, odkud je slyšet záchvat smíchu)
- Pierre Co jste jí napovídal ?
- Francois Komu ?
- Pierre Mojí ženě ?!!!
- Francois Ale nic !
- Pierre Vrátí se domů, vy s ní mluvíte pět minut a ona uteče. Co jste jí řekl ?
- Francois (gesto k Marléně)
Říkám vám, že jsem si myslel, že je to ta hysterka. Myslel jsem si, že našla někoho ke psům a že přišla nadělat zmatek, nymfomanka jedna !
- Marléne O čem to povídá ?
(Leblanc, který mezitím vyšel z kuchyně se vrátí zpátky a opětovně slyšíme řehot)
- Pierre Marléne ! Ty teď budeš tak hodná a vrátíš se hezky domů, já musím vyřešit jeden velice vážný problém.
- Marléne Pierre, poslyš . . .
- Pierre (přísně)
Marléne, odejdi odsud, prosím tě !
- Marléne Cože ? Tak já se horko-těžko poskládám do vozu se čtyřmi psy, abych tě mohla vidět a ty mě chceš vyhodit ?
- Leblanc (Leblanc vyjde náhle z kuchyně a uchopí Marléne za ramena)
Něco vám poradím, Marléne. Jděte pryč, nebo to špatně skončí.
- Marléna Vy mi dejte pokoj !
- Leblanc (tahá ji směrem k východu)
Věřte mi, okamžitě zmizte, je to to nejlepší, co můžete udělat !
- Pierre Odejdi, Marléne, co nejrychleji !
- Marléne (vyprostí se z Leblancových rukou a dramaticky se otočí na Pierra)
Bláznivá hysterka a nymfomanka prosí zvrhlíka, ubožáka a prasáka, aby jí už nikdy nevolal ! Už nikdy !!
(vyjde, Pierre se s hrůzou otočí na Leblanca)

- Pierre On vyhodil moji ženu. Ona se vrátila a on ji vyrazil. Poslal ji rovnou k Neneauxovi.
- Francois O.K. . . . v pořádku, O.K.. Udělal jsem chybu, ale není to tak úplně moje vina, každý jiný by to tak udělal.
- Pierre Odejděte odsud.
- Leblanc Ne, vždyť ho potřebujeme, Pierre.
(Francoisovi)
Prosím vás, zatelefonujte Koňovi.
- Pierre (s hrůzou v očích, pohled zafixovaný na Francoise)
Nechci ho už vidět, ať zmizne !
- Francois Je mi skutečně líto, pane Brochante, mám chuť propadnout se pod zem. Nedovedete si představit, jak moc jsem vám chtěl pomoci.
- Leblanc (neztrácí hlavu)
Pierre, je poločas, je nutno okamžitě zavolat Koňovi.
(Pierre váhá, Leblanc naléhá)
Řekni mu to . . . myslí na Christine, musíme ji odtud dostat. No tak, řekni mu, ať zavolá Koňovi !
- Francois No tak, řekněte mi, ať zavolám Koňovi !
- Leblanc Řekni mu, ať zavolá Koňovi.
- Francois Řekněte mi, ať zavolám Koňovi.
- Leblanc Řekni mu, ať zavolá Koňovi.
- Francois Řekněte mi, ať zavolám Koňovi
- Pierre (s obrovským úsilím)
Zavolejte Koňovi.
- Francois (tvář se mu rozjasní)
Děkuji . . . děkuji, pane Brochante !
(směřuje k telefonu)
Všechno se urovná, uvidíte, všechno bude zase v pořádku !
(vytáčí číslo)
- Pierre Přepněte na odposlech !
- Kůň (hlas) (slyšíme zvonění, pak hlas Koně)
Poslouchám !
- Francois Tady Francois, jak se máš Luciene ?
- Kůň (hlas) A jak se má dnes večer starý brácha z Auxerre ?
- Francois Za prvé, nejsem z Auxerre a za druhé : dva-jedna ještě neznamená, že prohráli.

- Kůň   Ještě neznamená, že prohráli, slyšíte ho, troubu ? Za prvních pět minut schytá dvě branky a řekne mi, že to nic neznamená. Auxerráci to jsou obyčejní panáci, malí čuráci, všiváci !
- Francois   A koho roztrhali na dranc minulý týden v Bordeaux ? Že by to snad byl Auxerre ? Styďte se zelení, fuj !!!
- Kůň   Jdi se vycpat, votravo !
- Francois   Ta taky !!!
(Kůň přeruší konverzaci, Francois ho napodobuje)
To je trouba, tenhle chlap ! . . .
(křičí směrem na sluchátko)
Hlavo maková ! . . . Zelení, ptáci zasraní ! Ano . . . Zelení . . . ptáci zasraní!! . . .
Blbec !!
(Pierre a Leblanc ho sledují, nevěří vlastním očím. Chvilku potrvá, aby pochopil, co se stalo. Znovu zvedá sluchátko.)
Zavolám mu.
- Leblanc   (zašeptá)
Vždyť tenhle je úplně mimo !
- Pierre   (zničen)
A to už víc, jak hodinu.
- Francois   (vytáčí číslo)
Zavolám mu, říkám vám, vůbec nic se nestalo. Pořád se takhle škádlíme, zbožňujeme se !
(slyšíme zvonění, pak hlas Koně)
- Kůň (hlas)   (žoviálně)
Pignone ?
- Francois   Ano, Luciene, volám, poněvadž potřebuji jistou službu.
- Kůň   Dobře, ale mám jednu podmínku.
- Francois   Jakou ?
- Kůň   Zakřičíš: "Zelení do toho !"
- Francois   Co ?
- Kůň   Chci tě slyšet, jak křičíš: "Zelení do toho !"
(Francois váhá, viditelně mučen se obrací směrem k Pierrovi a Leblancovi)
- Pierre   (napjatě)
No pojd'me !
(Francois váhá a trpí. Leblanc zasáhne)
- Leblanc   Proboha začněte !
(Francois se na ně dívá pateticky. Pierre s Leblancem začnou skandovat)
- Pierre a Leblanc   Zelení do toho ! Zelení do toho !
- Francois   (důležitě)

- Dělám to pro vás, Pierre.
(do telefonu)
Zelení do toho !
- Kůň   Soudím, že budeš potřebovat něco důležitého.
- Francois   Ano, Luciene, je do důležité.
- Kůň   Poslouchám.
- Francois   Ta děláš akta Pascal Neneaux ? . . . Pascal Neneaux, reklamní agent.
- Kůň   Přesně tak.
- Francois   Víím, že má někde v Paříži garsonku a rád bych zjistil kde.
- Kůň   Ale ty nejsi jeho typ !
- Francois   Prosím ?
- Kůň   Má raději vyklenutější hrud' a méně chlupaté nohy.
(rozesměje se. Francois je zmaten a taky se rozesměje.
- Francois   Ty srandisto. (do telefonu) Je to vážné, Luciene, potřebuji tu adresu.
- Kůň   Ale k čemu ti bude adresa Neneauxiho šukodromu ?
- Francois   (chvilku váhá)
Řeknu ti pravdu. Potřebuji ji pro jednoho přítele, který si myslí, že jeho žena je tam.
- Kůň   U Neneauxa ? O, la-la ! Jeho žena u něho ? Chudák !
- Francois   Už chápeš, k čemu ji potřebuji ?
- Kůň   Samozřejmě, chápu. Měl jsem tu čest vidět ho. Jakmile vidí nějakou sukni, zblázní se, chlívák jeden ! Prasák . . .
- Pierre   (podrážděně)
To už stačí !
- Kůň   A znám toho paroháče ?
- Francois   Myslím že ne.
(zakryje rukou sluchátko, obrátí se na Pierra)
Byl jste už kontrolován ?
- Pierre   Ne.
- Francois   (do telefonu)
Ne, neznáš ho. Jaká je ta adresa ?
- Kůň   Nemůžu ti ji dát hned, neznám ji z paměti. Je ve spisech na ministerstvu. Dám ti ji zítra ráno.
- Pierre   Nebudu čekat do rána

- Francois Luciene, spěchá to, nemohl bys teď hned skočit na ministerstvo ? Žádám to jako přátelskou výpomoc.
- Kůň Teď to nejde ! A co zápas ?
- Francois Nahraj to a na druhý poločas se podíváme společně.
- Kůň Nemůžu, Charlotka chtěla, abych jí nahrál Televarieté, šla na večeři ke své matce.
- Pierre Nahraju mu to !
- Francois Nahrajeme ti to, Luciene, prosím tě, skoč na ministerstvo, udělej to pro mě.
- Kůň Ty jseš otravnej ! A vůbec, ještě jsem nevečeřel.
- Pierre (Francoisovi)
Zhltne něco u nás !
- Francois Můj přítel tě zve na večeři, bydlí v Univerzitní ulici, číslo 47. Je to 5 minut od ministerstva.
- Kůň Ale já ho neznám, toho tvého paroháče.
- Francois Je velmi sympatický, uvidíš.
- Kůň (na ústupu)
Seš otravnej . . .
- Francois Řekl jsem: "Zelení do toho" , vždyť jsem to řekl, Luciene.
- Kůň Univerzitní 47 ?
- Francois Třetí patro, vlevo.
- Kůň Tak za chvíli. (zavěsí)
- Francois (vyčerpaný, ale šťastný, zavěsí sluchátko)
Vyhráli jsme, pane paroháč !
(opraví se)
. . . pane Brochante, chci říct . . . nebylo to snadné, ale zvítězili jsme !
- Pierre Je třeba nahrát zápas pro toho idiota.
- Francois To není idiot. Kůň je jeden z nejlepších kontrolorů. V životě je legrační, ale v práci, pozor !
(ukáže na zařízení v pokoji)
Necháte ho v bytě, jako je tenhle a ten vám nadělá paseku . . .
- Pierre Co tím chcete říct ?
- Francois (dívá se na byt zneklidněn)
Vy říkáte, že jste ještě nikdy nebyl kontrolován ?
- Pierre Ne.

- Francois Takové pokuty, to jde samo od sebe.
- Leblanc Nejsem si jist, že bylo zrovna prozíravé pozvat k sobě daňového úředníka.
- Francois Navíc Koně !
- Pierre (rozčileně)
Ale já jsem ho nepozval !
- Francois Ale ano, žádám omluvu, to vy jste řekli: "Zblajzne něco tady". Já jsem jenom předal vzkaz.
- Pierre Konečně, považuje mne za jednoho z vašich přátel. Nebude přece u mne dělat přesčas.
- Francois Vy neznáte Koně, ten by zkontroloval i vlastní matku.
- Pierre Nechci toho chlapa ani vidět. Budete ho čekat na chodbě a přeberete tu adresu.
- Francois Bude tušit něco podezřelého.
- Pierre Ale mně je to jedno !
- Francois Poslyšte, jestli tyhleto obrazy, sošky, doplňky jsou poctivé, problémy nebudou . . . co mu dáme jíst ?
- Pierre Cože ?
- Francois Pozval jste ho přece na večeři. Co mu nabídnete ? Kuř má dost mlsný jazýček.
- Pierre V ledničce jsou nějaké polotovary . . . a vejce, mám dojem.
- Francois Postarám se o to.
(odchází do kuchyně, na prahu se otočí)
Uvidíte, je velice směšný, zná mnoho historek . . . a jak imituje přízvuky . . .
(pokouší se)
"No, ho, ho, jak se vede, starý brachu ? . . . No, mně to moc nejde, ale on je neodolatelný, umírám smíchy !
(vyjde)
- (Pierre se dívá kolem sebe, na obličejích se mu objeví znepokojení. Vezme jednu sošku z bronzu a chce ji schovat. Leblanc mu pomáhá a ukazuje na Hodiglianiho obraz)
- Leblanc Je to kopie ?
- Pierre Hádej.
(jde sundat obraz a tvář se mu zkříví bolestí)
Aúúú . . .
- Leblanc Dej si pozor na záda.
- Pierre Mám ho plné zuby !
- Leblanc Kam to všechno dáme ?

- Pierre   Do mého pokoje. Všechno uložíme do mého pokoje.
(Leblanc se začne smát)
Prosím tě, buď tak hodný, už i tak to mám dost těžké . . . přestaň se smát jak blázen.
- Leblanc   (směje se)
Takový trouba, který ani ne za hodinu dokáže dovést tvoji ženu k cizoložství a tebe k daňové kontrole, to je, a to se musí uznat, hotovej zázrak.

O P O N A

Konec první části

2. DĚJSTVÍ

Stejné, ale mnohem prostší zařízení. Všechno, co mělo hodnotu, je odstraněné. Zůstal jenom nejnútnejší nábytek. Místnost působí stroze a jednoduše. Malý bridgeový stůl je umístěn ve středu místnosti, aby posloužil Koňovi na večeři. Leblanc končí prostírání. Pierre se objeví v kuchyňských dveřích. Chodí už jistěji, bez větších problémů, v ruce drží karafu s vínem a skleničku.

Leblanc   Co je to za víno ?

Pierre   Lafite-rotchild 78

Leblanc   Doufám, že mu nedáš pít víno, ze kterého je na deset metrů cítit, že je drahé ?!

Pierre   Je mi líto, ale je to jediné víno, co mám.

Francois   (křičí z kuchyně)
Pena ! Pena ! Bude penalta ! Ted' . . .

Pierre   Dost ! Kretén !

Leblanc   Auxerre asi zabodoval.

Pierre   Nezajímá mě to.

Leblanc   (vezme mu karafu z rukou)
Uklidni se, musíme vyřešit tenhle problém.
(ochutná víno)
Můj ty dobrý otče !

Pierre   Ach jo, je skutečně dobré.

Leblanc   Ty nemáš obyčejné víno.

Pierre   (rozčílí se)
Ne, nemám levné, obyčejné víno ! Celý život jsem pracoval, bil jsem se jak vlčák, abych nepil obyčejné, levné víno. V mém sklepě mám jenom drahá, kvalitní vína a jestli má Kůň žízeň, bude pít vodu !

Francois (hlas)   Do prava ! Do prava ! Nikdo není vlevo !?!

Pierre   Já mu jednu vrazím !

Leblanc   Ne, Pierre, uklidni se, potřebuješ ho !

Francois   (vyjde nadšený z kuchyně)
Shoda ! Téměř ! Málem, vyrovnali !!

Pierre   Nám je to . . .

Leblanc   (přeruší ho)
Pierre !
(Francoisovi)
Vyzná se ve víně ? . . . . Kůň ? . . .

- Francois   Ve víně ? Samosebou, že se vyzná . . . vidím, že jste otevřeli dobrou láhav, určitě to ocení.
- Leblanc   Slyšíš, Pierre ? Je tady jeden menší problém.
- Pierre   Jdu ho vyřešit. Uvidíš, ten menší problém.
(zajde do kuchyně)
- Francois   Jaký problém ?
- Leblanc   Víno.
- Francois   (naklání se nad karafu)
Má dobrý nos . . .
- Pierre   (vrací se s lahví s octem)
Chceš obyčejné, levné víno ? Budeš ho mít.
(vleje do karafy trochu octa)
- Leblanc   Co to děláš ?
- Pierre   Leju ocet do mého Château-lafite. Je to takový trik, který tě naučím, jestli máš přátele, kteří chtějí proměnit kvalitní víno na mok . . .
(promíchá tekutinu)
Veliký lafite, který páchne.
(naleje do skleničky a podá Leblancovi)
Ochutnej !
- Leblanc   Ne, ne. Ochutnej ho sám.
(Pierre podá skleničku Francoisovi)
- Francois   Ne děkuji.
- Leblanc   (Pierre ochutná)
Nuže ?
- Pierre   Podivné . . . (chutná) . . . zdá se mi, že mu to dodalo ten správný říz.
- Leblanc   (vezme skleničku a ochutná)
Sakra !
- Pierre   Není horší, hm ? Spíše lepší.
- Leblanc   Výrazně.
- Francois   Ukažte . . . (chutná) . . .Hm, je to dobře znát . . .
- Pierre   (doleje zbytek octa do karafy)
To snad bude stačit.
(naleje Francoisovi, který se napije a začne se okamžitě dusit, připraven zvracet.
Leblanc ho vede do koupelny)
Skvělé !
- Leblanc   (křičí na Francoise, který zmizel v koupelně)
Tak jak ? Lepší ?

- Francois (vyjde z koupelny)
Lepší.
(zvonění za dveřmi, Francois šeptá)
Jdu !
(spěchá, ještě přidušen, ke dveřím otevřít. Vstoupí Kůň, působí žoviálně a ustaraně zároveň. V rukou diplomatický kuffík)
- Pierre a Leblanc Dobrý večer !
- Francois (představuje)
Lucien . . . Pierre Brachant . . . Just Leblanc.
- Pierre Pane Koni, děkuji vám, že jste si dal tu námahu . . .
- Kůň (automaticky sleduje okolí a přeruší ho)
Nic mi neříkejte !
- Francois Copak ?
- Kůň O zápasu mi nic neříkejte !
- Francois Ne, ne, Auxerre vyrovnal a kromě toho ti nic jiného nepovíme.
- Kůň (zbledne)
Auxerre vyrovnal ?
- Francois (těší se)
Ale ne, já tě nachytl !
- Kůň (obličej se mu rozjasní)
Och, trouba ! Ach, to je ale trouba !
(Pierrovi)
To je trouba, co ?
- Pierre a Leblanc To je, ano.
- Francois (pořád se těší ze svého žertu)
Ten ksicht ! Viděli jste ten ksicht, co vystrouhal, když jsem řekl, že vyrovnali ?
- Kůň Podívejte se na něj ! On je šťastný ! A tohle mu postačí na celý večer.
- Pierre (napjat) Pane Kůň . . .
- Kůň Prosím ?
- Pierre Děkuji vám, že jste si dal tu námahu. Máte tu adresu ?
- Francois (vážně vysvětluje)
Pan Brochant je pán, o kterém jsem mluvil v telefonu . . .
- Kůň Ano, ano, ten . . .
- Francois (přeruší ho)
Ano, přesně tak.

- Pierre Promiňte, že na vás spěchám, ale je to dost naléhavé . . .
- Kůň (plácne po kufříku)
Je tady, adresa . . .
(Francoisovi)
Umírám hlady.
- Francois Udělal jsem ti omeletu po provensálsku, posad' se.
(zmizne v kuchyni, Kůň se posadí)
- Kůň Budu jíst sám ?
- Pierre Ano, už jsme jedli . . .
(nedaří se mu ovládnout svoji netrpělivost)
Takže kde je ta garsonka ?
- Kůň Zde, zde . (otevře kufřík) Vzpomínám si, že jsem kontroloval jednoho Brochanta před třema lety. Michel Brochant, to je váš otec ?
- Pierre Michel Brochant, ne, to mi neříká, kde bydlí ?
- Kůň Ve vězení. Dostal to na pět let. Byl sympatický.
(dívá se kolem sebe)
Měl hezký, veliký byt, jako tehle váš . . . (povzdechne si) který byl soudně, ve prospěch státu zabaven.
(z kufříku vyjme tlustá akta)
Najít ten jeho šukodrom nebude lehké. Vlastní mnoho nemovitostí. Pan Neneaux, taková reklama, to vynáší.
(zvedne pohled na Pierra)
Vy děláte v čem, pane Brochante ?
- Pierre Vydavatelství
- Kůň (vrátí se k aktům)
No tak, kde máme ty jeho byty ! Víím, že mám někde seznam . . . mám ho ! Pascal Neneaux "pozemková daň"! Podívejme se, kde je to hnízdečko lásky . . . ulice Saint Jacques ? Ne, to je hlavní sídlo, kde bydlí s paní Neneauxovou. Pan Neneaux je ženatý, obdělává ženy jiných a zatím paní Neneauxová ho čeká v ulici Saint Jacques a to se mu připočítává k seznamu do daňového přiznání.
(upře svůj zrak na Pierra)
Jde to dobře, takové vydavatelství ?
- Pierre Vydavatelství . . . ne, ne nejlíp.
- Leblanc (přichází na pomoc)
Není to co to bývalo . . .
- Kůň Budu pít sám ?
- Pierre Už jsme pili . . . takové obyčejné víno od soukromníka, dal mi ho velmi levně.
- Kůň (dívá se do akt)
Tohle je ulice Vielle du Temple . . . to není ta správná, to je pronájem, ale kdepak je ta garsoniéra ?!

- (položí sklenici a zvedne oči k Pierrovi)
"Modravé žně", to jste publikoval vy ?
- Pierre (znepokojeně)
"Modravé žně" . . . eh, ano, myslím.
- Kůň Jakto "myslím" ? Vy nevíte, co jste publikoval ?
- Pierre Víte, to se poplete, ty názvy, ale "Modravé žně" myslím, že jsem to byl já.
- Kůň Nebyl to best-seller ?
- Pierre Ano, teda ano i ne, jestli chcete, byl to best-seller, ale . . .
- Leblanc "Modravé žně" to nebyl zrovna best-seller.
- Pierre Ne, to ne . . . je to taková šarmantní knížečka, šla docela mile . . .
- Kůň Na kolik jste to vytáhli ?
- Pierre Osumsettis . . . nevím, nepamatuji si čísla.
(znepokojeně)
O vydavatelství si můžeme popovídat později, pane Kůň. Tu adresu, prosím vás.
- Kůň Vy říkáte, že vydavatelství se nadaří a vydáte best-seller roku !
- Pierre To není best-seller, hrome, nikdo tu blbou knihu nečetl !
- Francois (vyjde z kuchyně)
Ale ano, já. Četl jsem ji a moc se mi líbila.
- Leblanc (pokusí se vtipkovat)
Á, to jste byl vy ? (Pierrovi) Říkal jsem ti, že jeden čtenář se určitě najde.
- Francois Ale ne, najde se jich víc, vím to, protože když jsem ji kupoval, ptal jsem se : "Co se teď nejlíp prodává?"
- Pierre Co kdybyste se zajímal o vaši omeletu ?
- Francois Je hotová . . . ubezpečuji vás, nemusíte si dělat starosti, vaše knížka šla na odbyt moc dobře, pane Brochante. Na našem ministerstvu ji četli všichni . . . tedy hlavně v účtárně . . .
(zmizí v kuchyni)
- Leblanc Dejme tomu, že je to knížka, která se líbí účetním. To není směrodatné.
- Pierre Ne. Samozřejmě to nic neznamená.
- Francois (vrátí se s omeletou)
Nemůžu s vámi souhlasit, protože když propočteme všechny účetní, účetní v jednoduchém účetnictví, podvojném, daňové odborníky, finanční experty . . .
- Pierre (přeruší ho zoufale)
Nebudeme tady dělat výpočet všech účetních. Já nevím, kde je moje žena, tak mi dejte pokoj s účetními.

- Francois   Ano, omlouvám se.
(Koňovi)
Pospěš si najít tu garsoniéru, Luciene, vidíš, že pan Brochant je jako na trní.
(zajde do kuchyně, Kůň se zlomyslně usmívá na Pierra)
- Kůň   Ještě štěstí, že má best-seller, to mu pozdvihne náladu.
(ponoří se do akt)
Ulice Vernet, to je pronájem . . . jistě se umluvili mezi sebou, to by mě nepřekvapilo.
- Francois   (Francois vyjde z kuchyně, přináší sůl. Mluví k Pierrovi)
Ještě jedna knížka od vás šla na odbyt: "Flasch-back". Všichni na ministerstvu jsme ji četli.
- Kůň   (se zájmem)
"Flaschback" to je taky vaše ?
- Pierre   Čas mě tlačí, pane Kůň, nemohl byste si pospíšet ?
- Kůň   Nemůžu být rychlejší než "Bleskoplesk".
(položí skleničku, aniž se napil)
Tohleto jsou kanceláře, o to se nezajímáme. (Pierrovi) "Bleskoplesk-Flashback",
další oslíčku otřes se . . .
(ukousne z omelety)
Hm, ta tvoje omeleta je vynikající, Francois.
- Francois   Děkuji ti, Luciene.
- Kůň   Taková omeleta, jestli je dobrá, je zaručeně vynikající. Mé tajemství : slzu piva do žluťoučkého vejce! Hm, to musíte . . .
(Pierre pobouřeně zasupí. Kůň se opět ponoří do akt)
Kancelář . . . kanceláře . . .
(podívá se na Pierra)
Vy jste měli nedávno návštěvu z bernáku ?
- Pierre   (překvapen)
Ne, proč ?
- Kůň   Protože na zdích jsou místa, jakoby z nich někdo svěsil obrazy.
- Francois   (s upřímným obdivem)
On vidí všechno ! Je úžasný, ne ? On vidí všechno. Ty jseš skvělý, Luciene.
(Pierrův pohled ho zastaví)
- Kůň   (skromně) Děkuji ti, Francois.
- Pierre   (stále více napjat)
Vy jste mne přišel zkontrolovat, nebo mi pomoci, pane Kůň ?
- Kůň   Kdybych vás přišel zkontrolovat, pane Brochante, nekladl byste otázky vy.
(ponoří se do akt)
Aha ! Vida ! Podívejme se ! Bulvár Saint Michel. Věděl jsem, že to bude někde tam!
Máme ho, zvrhlíka !

- Pierre Které číslo ?
- Kůň 37, bulvár Saint Michel.
- Pierre (zvedá se s potíží)
Jdu tam !
- Leblanc Počkej, nejdřív bycho se měli ujistit, že je u něho !
(Pierre ustrne)
Nevtrhneš tam přece o půlnoci, aniž by sis byl jistý, že tam je tvoje žena.
- Kůň Neneaux vám neotevře, je velmi nedůvěřivý.
- Pierre Rozrazím dveře.
- Leblanc To není tak lehké, rozrazit dveře.
- Francois Hlavně když jsou pancéřové.
- Leblanc Co když přijdeš, rozbouráš dveře a Christine tam nebude. Co uděláš potom ?
- Francois A co kdybychom mu zatelefonovali ?
- Pierre Abychom se ho zeptali co ? Jestli je moje žena u něho v posteli? Určitě mi odpoví :
"Ale samozřejmě, je tady, v teploučku, pod peřinkou !" . . .
- Kůň (pobaven)
Pod peřinkou . . . (vázně) To by mě překvapilo, je to lhář. Už dva týdny vyšetřuji jeho cestu do Keni, kde byl s jistou slečinkou a v daňovém protokolu uvedl, že služební cesta. Ptal jsem se ho: "Odkdy se jezdí na služební cestu s dámou z Peepshow ?" A víte, co mi na to řekl ? . . .
- Pierre (přeruší ho)
Buďte tal laskav, pane Kůň, pokoušíme se najít nějakou strategii. Nechte nás přemýšlet.
- Kůň Já se ho jenom pokoušel popsat, možná by vám to pomohlo . . .
- Pierre Ne !
- Francois (zaujatě)
On odešel do Keni s pracovníci z Peepshow ?
- Kůň Je jí jedenadvacet let . . . Lolita . . . (začne napodobovat striptýz).
- Pierre (nervózně)
Tak to už stačí !
- Leblanc Nerozčiluj se, Pierre.
- Kůň (přejede ukazovákem po stolku)
Na tomhle místě byla soška. (ukáže prst)
- Leblanc Pane Kůň, prosím vás !

- Pierre At' odejde, adresu máme, tak at' vypadne !
- Leblanc Bud'te tak laskav, pane Kůň, přestaňte ho dráždit.
- Kůň Já ho nedráždím, já jen konstatuji rušivé detaily, toť vše
- Francois (s obdivem)
Říkal jsem vám, je to absolutní profesionál.
- Kůň Budu se červenat, Francois.
- Francois Nebud' skromný, Luciene. Ty už ses jich nachytl . . . podvodníků a švindlířů . . .
- Pierre At' odejdou, oba.
- Kůň (Francoisovi)
Vzpomínáš tu záležitost s Forestlerem ? Říkal: "Já mám dlouhé prsty, já mám dlouhé prsty " . . .
- Leblanc (Francoisovi a Koňovi)
Utišme se, prosím vás, na chvílku.
(Pierrovi)
Myslím, že mám nápad ! Pierre slyšíš, mám nápad!
- Pierre Mluv !
- Leblanc Musíme ho vylekat. Musíme ho vylekat, abychom ho donutili prozradit se.
- Pierre Jak ?
- Leblanc Zavoláme, a řekneme mu, že víš o všem a že se řítíš k němu s úmyslem všechno rozmlátit, že nejsi sám, že přijdeš se třemi dělníky, kteří mají železné tyče . . .
- Pierre (s novou nadějí)
To není špatné, tohle.
- Kůň To jsou dělníci z vaší tiskárny ? Vy máte ještě navíc tiskárnu ? Je to veliký podnik ?
- Leblanc Pane Kůň ! Prosím vás !
(Pierrovi)
Bud' je tvá žena u něho a on ji vyhodí, protože dostane strach, nebo tam není a my se to hned dozvíme.
- Francois To je vynikající! To je dobrá taktika.
- Pierre (Leblancovi)
Co to znamená, zavoláme mu ? Ale kdo mu zavolá ? Já to nemůžu být. Jestli je s ním ona, pozná můj hlas.
- Leblanc (ustaraně)
To je pravda . . . To platí i pro mne.
- Kůň Já to být nemůžu, trávím s ním celé dny

(všichni se otočí na Francoise, který se usmívá)

- Francois Cítím, že mne bude třeba.
- Pierre (s hrůzou)
Ó, ne !
- Leblanc Je jediný, který to může udělat.
- Pierre Ó, ne !
- Francois Jsem připraven.
- Pierre Ó, ne !
- Leblanc Když mu přesně vysvětlíme, co má dělat, nebude to žádný problém.
- Pierre To uvidíš, jestli nebude ! . . .
- Francois Já vám rád pomůžu, ale když nechcete, tím hůř pro vás . . . nebudu se vnucovat !
- Leblanc Bude to v pořádku, uklidněme se.
(Pierrovi)
Jménem koho zatelefonujeme ?
- Pierre Co ?
- Lablanc Musíme volat jménem někoho, jménem jeho přítele, nebo někoho, kdo by mohl mít jeho telefonní číslo do té garsonky. Jinak to bude podezřelé.
- Kůň Můžeme zavolat jménem jeho společníka. Jean Paul Roussin ! Tráví společně celý život.
- Leblanc Tak a zavoláme jménem Jean Paul Roussina.
- Pierre Proč mu nezavolá on sám ?
- Leblanc Hm . . .
- Pierre To se mu bude zdát divný.
- Kůň On nemůže telefonovat, je v letadle. Roussin odjel dnes večer do Los Angeles. Řekl mi to Neneaux.
- Leblanc To vychází perfektně - zavoláme mu jménem Roussina, který neměl čas zatelefonovat před odletem.
- Francois Dokonalé.
- Leblanc Pochopil jste strategii ?
- Francois Všechno je zcela jasné, jdeme na to !
- Leblanc Tedy, jdeme na to !
- Pierre Ho, ho, ho !!! Je třeba dát mu to zopakovat !

- Leblanc Ale ne, vždyť není . . .
- Pierre (naléhá)
Ne ! Vím co říkám. Musí to opakovat a mnohokrát !
(otočí se k Francoisovi)
Pane Pignone, opakujte po mně: "Haló, volám jménem pana Roussina, chtěl se s vámi spojit ještě před odletem, protože měl pro vás jeden naléhavý vzkaz."
- Francois Dobře.
- Pierre Ne ! Opakujte ! Já jsem Pascal Neneaux a vy mi telefonujete ! Opakujte, co jsem vám před chvílí řekl.
- Francois Ne, je to fajn, pochopil jsem.
- Pierre Prosím vás, pane Pignone, opakujte přesně podle mne: "Haló ?"
- Francois (viditelně proti srsti)
Haló, volám jménem pana Paula Roussina.
- Leblanc Výborně.
- Francois Chtěl se s vámi spojit ještě před odletem. Měl pro vás jeden naléhavý vzkaz.
- Leblanc Ale to je perfektní !
(Pierrovi)
Prima, ne ?
- Pierre Uvidíme dál.
(Francoisovi)
A dodáte : "Brochant ví o všem".
- Francois Dobře.
- Pierre Ne, opakujte !
- Kůň To stačí, pochopil. Není přece trouba !
(Pierre a Leblanc se na sebe podívají)
- Pierre To ne, ale . . . musí zkoušet a opakovat mockrát. Pojd'me, Pignone: "Brochant ví o všem".
- Francois Brochant ví o všem.
- Pierre Neneaux se zeptá. "Co ?"
A vy odpovíte : "Pierre Brochant ví všechno o své ženě, přijde k vám". A Neneaux se zeptá: "Kdo je u telefonu ?", vy odpovíte : "Neznáme se, jsem přítel pana Roussina, pověřil mě, abych vám řekl, že Brochant přijde a ne sám . . .".
- Francois (pokračuje)
. . . s třemi svými dělníky, vyzbrojenými železnými tyčemi. Jsou připraveni všechno zničit.
- Leblanc Bravóóó !

- Kůň Jde mu to dobře, hm ?
- Francois Jako cvičenému papouškovi.
- Pierre Nemůže to být jinak.
- Francois Možná bych mohl trochu improvizovat . . .
- Pierre (křičí) Ne !
- Francois Neřvěte tak, vylekal jste mě !
- Pierre Budete na chloupek opakovat to, co jsem vám říkal, jasný ?
- Francois Jasný.
- Leblanc (Pierrovi)
Zkusíme to ?
- Pierre Nevím . . . mám strach.
- Kůň Z čeho ? Strategie je skvělá, hodíme mu návnadu a chlapík se přizná.
- Pierre Neobávám se strategie.
- Francois Chcete, abych to ještě jednou zopakoval ?
- Kůň (žertovně)
Francois, znáš tu historku o papouškovi, co celý život opakuje: "Pozor schod ! Pozor schod !"
- Francois (natěšeně)
Ne.
- Kůň A všichni kolem si natlučou hubu, protože nikde žádný schod není !
(oba se dusí smíchy)
- Francois Já umřu . . . ty ! . . . udělej mi přízvuk ! . . . Ale jó . . . ho, hó.
- Pierre Vidiš, kam se řítíme ?
- Leblanc Nemáme jinou možnost, Pierre.
(Francoisovi)
Pojďme, pane Pignone.
- Francois Pojďme - pojďme . . . ha, ha . . .
(Koňovi)
Jaké je to číslo ?
- Kůň 47 47 59 63
- Francois Jde se na to ! (vytáčí číslo)
- Pierre Nepodaří se mu to.

- Kůň Ale ano, on je přesný. Pignon je nejpřesnější účetní na ministerstvu.
- Francois Děkuji, Luciene.
(Pierrovi) Zvoní to.
- Pierre Přepněte na odposlech !
(ozve se zvonění)
- Neneaux (hlas) Prosím ?
- Francois Pascal Neneaux ?
- Neneaux Ano ?
- Kůň To je skvělé, cítím se jako v kině.
- Pierre Psst !
- Francois Promiňte, že vás vyrušuji, ale telefonuji jménem pana Roussina.
- Neneaux Ano ?
- Francois Chtěl se s vámi spojit ještě před odletem, protože měl pro vás jeden naléhavý vzkaz.
(Pierre a Leblanc gratulují Francoisovi gestem)
- Neneaux Poslouchám ?
- Francois Brochant ví všechno.
- Neneaux Co ?
- Francois Pierre Brochant ví všechno o své ženě. Přijde k vám, aby všechno rozmlátil.
- Kůň Francois, bravóóó !
- Neneaux Kdo je u telefonu ?
- Francois Neznáte mě, jsem přítel pana Roussina. Požádal mě, abych vám řekl, že Brochant přijde a ne sám. Se čtyřmi svými dělníky, kteří budou ozbrojeni železnými tyčemi.
- Pierre Proč se čtyřmi ?
- Leblanc To je jedno.
- Neneaux Ale co . . . zešlel ? Já nejsem s jeho ženou.
- Francois Paní brochantová není u vás ?
- Neneaux Ale ne, odřekla schůzku.
- Francois Ale to mi Roussin neřekl. Říkal, že je s vámi.
- Neneaux (pobouřen)
Ale vůbec ne. Jsem se ženou mého daňového kontrolora.

- Francois   Prosím ?
(Kůň ztuhne)
- Neneaux   Jeden hlupák, který mě pronásleduje už tři týdny. Právě šoustám jeho ženu. Vůbec nevím, kde je paní Brochantová.
(Francois přeruší telefonní hovor)
- Kůň   Můžu použít váš telefon ?
- Pierre   Ale prosím, jak je libo.
- Kůň   (vytáčí číslo)
Šla nakupovat nedaleko Champs Elyseés, dnes odpoledne. Říkám jí: "Charlotte, nevidilo by ti zanést tyhle formuláře do kanceláře pana Neneauxe ?" A hop ! Skočil po ní jako zvíře.
(do telefonu)
Dobrá večer, pane Neneaux, byl byste tak laskav a odevzdal byste mi moji ženu, prosím vás . . . velice dobře jste mě poznal, pane Neneaux. Uvidíme se zítra v devět, jak je zvykem a probereme si to všechno ještě jednou od začátku. Teď, prosím vás, vraťte mi moji manželku . . . Charlotte ? . . . ne, nic mi nevykládej, chci, abys to místo okamžitě opustila, slyšíš, okamžitě ! Cože ? . . .obleč se a vrať se okamžitě domů ! Charlotte, nejsem sám, nemůžu mluvit, objasníme si to doma . . . Charlotte, nahrál jsem ti Televarieté.
(zavěsí, ostatní ho v tichosti sledují. Kůň se napije vína a začne se dusit, vyprskne celý obsah na koberec)
Co je to za víno ?
- Pierre   Taky se vám zdá pikantní ?
- Kůň   Chce se mi zvracet, kde jsou toalety ?
- Francois   Pojd' se mnou, Luciene.
(vede ho ke koupelně, ale splete si dveře a otevře dveře do Pierrova pokoje, z kterého vypadne obraz, přeně k nohám nešťastného Koně)
- Pierre   (vyčerpaně)
Jsou to ty dveře vedle, Pignone.
- Kůň   (bezbarvě)
Tenhle pokoj je zajímavý.
- Pierre   Ano, slouží mi tak trochu jako skladiště. Skladujeme v něm starší věci bez hodnoty....
- Kůň   (tragicky)
Mně je to jedno, Francois, je to strašný, ale mně je to jedno.
- Francois   Co ?
- Kůň   Páchne to tady daňovým únikem a mně je to jedno.
- Francois   Vzpamatuj se, Luciene, vrátíš se domů a zítra bude všechno lepší. Zítra dáš mnoho pokut . . . a nezapomeň si svůj kufřík.
(vede ho k východu, Kůň bere svůj kufřík jako ve snu)
Chceš, abych ti dal tu kazetu se zápasem ? Už by měl být konec.

- Kůň Ne, děkuji Francois, dnes nebudu mít náladu na fotbal.
(zůstane u dveří)
Nashledanou, pane Brochante, nashledanou, pane Leblecu.
- Pierre a Leblanc Nashledanou, pane Kůň.
(Kůň vyjde, Pierre a Leblanc se začnou smát)
- Leblanc O můj ty bože . . .
- Francois To není k smíchu. Dostal ránu, ubohý Lucien.
- Pierre Ubohý Lucien ? Dobře mu tak ! I tak nás dost otrávil !
(Nevšimne si, že se Kůň vrátil a stojí ve dveřích)
Paroháč ! Paroháč ! To on je paroháč . . . paroháči na pekáči !!!
(společně s Leblancem)
- Kůň Mrzí mne, že vás musím přerušit, ale na schodišti je jistá dáma.
- Leblanc Co ?
- Kůň Na schodišti je jistá dáma a není zrovna v nejlepší kondici.
(Leblanc a Pignon spěchají ven a přivedou zuboženou Marléne)
- Pierre Marléne !
- Marléne Všichni muži jsou podlí . . . podlí . . . kam zmizel tvůj nábytek, ha ?
- Pierre To není zajímavé. Co se ti stalo ?
- Marléne To kvůli tobě ! . . . tak jsem byla rozrušená, že jsem se nemohla vrátit domů.
Potřebovala jsem s někým mluvit . . . ale ke komu může jít ubohá, opuštěná dívka v deset večer bez ohlášení . . . a tak jsem si vzpomněla na jednoho chlápka, kterého jsem potkala před několika týdny. Dělá v reklamě. Pořád mě zval k sobě na skleničku . . .
- Pierre Neneaux ?!
- Francois Pascal Neneaux ?
- Leblanc Bulvár Saint Michel 37 ?
- Kůň Číslo akt 7295 CR 88 ?!?
- Marléne Vy ho znáte ?
- Pierre (podívá se znepokojeně na Koně)
Popovídáme si o tom jindy, Marléne . . .
- Marléne Představte si, zazvoním u dveří a načpak narazím ? Taková ordinární, malá, tlustá ženská, celá bez sebe se hystericky řehťá a tančí jak utržená ze řetězu na formulářích z daňového úřadu.
- Pierre (pokouší se zastavit ji)
Marléne, povykládaš mi o tom později !

- Kůň   Ne, ne, je to zajímavé.
(k Marléně)
Ona tančila na formulářích z daňového úřadu ?
- Marléne   Ano, podlaha byla pokryta vyhláškami z bernáku. Skákali po nich, běhali, řvali smíchy . . . bylo to něco nezdravého . . . .
- Pierre   Marléne !
- Marléne   Nechala jsem je, ať pokračují v té jejich zvrácené zábavě a vyběhla jsem na schodiště a cítila jsem se tak sama . . . ještě jsem slyšela, jak řve v extázi: "Udělej mi koně ! Udělej mi Koně !" (Leblanc se začne smát, Pierre se k němu otočí)
- Pierre   Juste ! (Leblanc přestane)
- Marléne   Načež jsem šla do jednoho baru, vypila jsem tři vodky a vrátila jsem se sem a na schodech se mi udělalo špatně . . . (posadí se na pohovku)
Kam zmizel tvůj nábytek ?
- Kůň   (křehkým, chvějícím se hlasem)
Křičela: "Udělej mi koně !" (Pierre a Leblanc se rozesmějí. Kůň zamíří ke dveřím, věnuje Pierrovi na závěr jeden vražedný pohled)
Dobrou noc, pane Brochante. . . Univerzitní 47, třetí patro vlevo . . . brzy se setkáme. . . (vyjde)
- Pierre   Marléne, a teď se vrátíš domů. Pan Pignon, který je na odchodu, tě doprovodí k autu. . . nebude vás to obtěžovat, Francois ?
- Francois   Ale vůbec ne, právě naopak.
- Pierre   Vrať se domů, dej se do pořádku a já ti zítra zavolám.
- Marléne   Dovolíš mi, abych si chvíli odpočinula ? Víš, byl to pro mě šok.
- Pierre   Promiň, Marléne, ale musím vyřešit jeden vážný problém. Nemůžu se ti teď věnovat.
- Marléne   Ale já mám taky jeden vážný problém, Pierre. Miluji tě.
- Leblanc   (jde k východu)
Opouštím vás.
- Pierre   Ne, počkej !
- Marléne   Miluji tě, Pierre. Miluji tě od chvíle, kdy jsi mě pozval do své kanceláře na konzultaci o mé knížce. A kdy jsi mi řekl: "Bylo by to lepší na pohovce . . ."
- Pierre   Marléne, prosím tě !
- Leblanc   Nashledanou, Pierre.

- Pierre Neprchej přece takhle.
- Leblanc (suše)
Kdybys neměl špatný zvyk brát hejenom knihy, ale i jejich autory, jistě bys měl o několik problémů méně. Ozvu se ti, jestli budu vědět něco nového.
(vyjde. Francois bere svoji aktovku)
- Francois Dovolil bych si zavolat vám zítra, abych věděl, jak se vám vede.
(blíží se k východu)
- Pierre Pignon ! (gesto "k noze"!)
- Marléne Ne, nech ho odejít a sedni si ke mně.
- Pierre Marléne, jestli okamžitě neodejdeš, budu nucen tě vyhodit.
- Marléne (lehne si) Pojd' !
- Pierre (Francoisovi)
Pomozte mi, prosím vás, sám nezvládnou nic udělat . . . s mými zády !
- Francois Nemůžeme ji vynést násilím.
- Pierre (zuří)
Dělejte co chcete, ale ať je pryč. Já ji už nechci ani vidět !
- Marléne Dej si pozor, Pierre, jestli se i ke mně budeš chovat takhle zlostně, ztratíš mě zrovna tak jako jsi ztratil ji. A zůstaneš sám ! Nehodní lidé nakonec vždy zůstanou sami !
- Pierre (zazvoní telefon, Pierre zvedne sluchátko)
Prosím ? . . . to jsem já . . . ano . . .
(náhle velice znepokojen)
Ano, Christine Brochantová je moje manželka, proč ? Stalo se něco ? . . . ne . . . v které je nemocnici ? . . . přijdu !
(položí sluchátko a otočí se, úplně vydešený, k Francoisovi)
To byla policie, měla autonehodu, je v nemocnici.
(směřuje k pokoji)
- Francois Je to vážné ?
- Pierre Ne, podle policie je to jenom šok. Musí zůstat na pozorování.
(ukáže na Marléne)
Zbavte mě téhle, pro lásku boží.
(zajde, Francois se v rozpacích dívá na Marléne)
- Marléne Buďte klidný, jdu.
(zvedne se, ale je donucena znovu si sednout) Ach !
- Francois Není vám dobře ?
- Marléne Nemám ve zvyku pít a . . .
- Francois Pomohla by vám silná káva.

- Marléne   Takový všivák, tenhle Pierre.
- Francois   Nemluvte tak, právě prožívá moc těžké chvíle svého života . . .
- Marléne   Vrátil jsem se do Indie. Nemůžu tady žít, lidé jsou příliš špatní, zlí . . . nechcete náhodou psa ?
- Francois   Psa ? Ne, proč ?
- Marléne   Nemůžu je vzít s sebou, snědli by mi je.
- Francois   Ne !
- Marléne   Ale ano. Před třemi lety jsem vzala s sebou Mikiho. Takový malý bastard, ale velice inteligentní. Měla jsem ho moc ráda.
- Francois   Oni ho snědli ?
- Marléne   Myslím, že jo . . . našla jsem jeho obojek celý od kari omáčky
- Francois   (přináší kávu)
Ale to je hrozné.
- Marléne   (Marléne si vezme kávu)
Děkuji . . . oni jsou tam všichni tak hladoví . . . (rozpláče se)
- Francois   (dojat)
Neplačte, Marléne, . . . prosím vás, neplačte . . .
- Marléne   (uklidní se)
Promiňte mi to . . . máte papírový kapesník ?
- Francois   (vyndá kapesník)
Vezměte si, je čistý.
- Marléne   (utře si oči a dívá se na něho se sympatiemi)
Vy máte dobrou karmu.
- Francois   Myslíte ?
- Marléne   Ano, v předcházejícím životě jste byl delfínem. Máte to v očích.
- Francois   Mám rád delfíny.
- Marléne   Já taky.
- Francois   Měl jsem rád seriál o Flipperovi . . .
- Marléne   Ó ano, ten byl velice roztomilý . . . (pije kávu)
Tak a jde se.
- Francois   Už je to lepší ?
- Marléne   Ano.

- Francois Zvládnete to sama, nebo chcete, abych vás doprovodil ?
- Marléne Ne, neobtěžujte se, není třeba.
- Francois Bude to snad bezpečnější. Nechci, aby se vám něco přihodilo, už jste si toho dost vytrpěla.
- Marléne (rozbrečí se)
Proč vy jste tak hodný a on je tak zlý ?
(zavěsí se mu kolem krku, Francois je v rozpacích)
- Francois No tak, uklidněte se, Marléne . . . ujišťuji vás, že je to hodný člověk.
- Marléne (vymaní se z náručí a směřuje k baru)
Taky jsem si to myslela. Kam jsem dala kabelu ? . . . přesto, že byly věci, které jsem nesnášela . . . jeho sklon všemu se vysmívat, všechno obracet v posměch . . .
- Francois Má humor, mně se to líbí . . .
- Marléne Je zábavný, ale vždycky je v tom kus zlomyslnosti . . . jako ty jeho večere s přáteli každou středu . . . Kdyby mu dnes večer neruplo v zádech, zaručeně by se zrovna teď vysmíval nějakému ubožákovi . . .
- Francois Jak to, že by se vysmíval nějakému ubožákovi ?
- Marléne Neříkal vám o tom? Každý týden pořádají něco jako "Trouba na večeri, nebo Trobova večere". Zdá se mi to moc nehezké.
- Francois Trouba na večeri ?
- Marléne Pozvou si jednoho vytipovaného chlápka, co možná největšího hlupáka a celý večer se baví na jeho účet.
(Francois zkamení, Marléne dodělává svůj make up)
Minulý týden byl radostí celý bez sebe, našel chlápka, který sbírá Jo-jo.
(uslyšíme kroky a zvuk dveří od koupelny)
Nechám vás, vůbec nemám chuť vidět ho.
(políbí ho jemně na ústa)
Děkuji vám, že jste byl ke mně tak hodný, zavolejte mi co nejdřív, hodný delfíne.

(vyjde, Francois zůstane chvíli bez hnutí. Pierre vyjde z koupelny a je připraven odejít. Tvář se mu rozjasní, když zjistí, že Marléne odešla)
- Pierre Vám se podařilo vyhodit ji, bravo, gratuluji, kámo !
(Francois se dívá upjatě na Pierra, který vybere jednu růži z vázy)
Na cestu. (kráčí nejistě) Doufám, že budu moci řídit !
(zastaví se vedle Francoise)
Vaše aktovka . . .
(Francois se nehne, Pierre ho jemně posune směrem k aktovce)
- Francois (aniž by se na něj podíval)
Pane Brochante . . .
- Pierre Ano ?

- Francois Dnešní večeře . . .
- Pierre Ano ?
- Francois Co to bylo přesně ?
- Pierre Vždyť jsem vám říkal. Večeře s přáteli, kterým jsem povídal o vašich dílech a oni se chtěli s vámi seznámit . . . tak a teď jdeme !
- Francois Bylo pozváno více hostů ?
- Pierre Ovšem . . . nemohli bychom o tom mluvit ve výtahu ?
- Francois Jaký druh hostů ?
- Pierre Co má znamenat tenhle výslech ?
- Francois Nic . . . chtěl jsem jenom vědět, jak získáváte vaše hosty . . . podle čeho je vybíráte? Podle jejich talentu - jejich inteligence ? Jaká jsou kritéria ?
- Pierre (po chvíli) Kam míříte, pane Pignone ?
- Francois Trouba na večeři, pane Brochante, to je název večeře, na kterou jste mě pozval ?
- Pierre Trouba na večeři ? Co je to?
- Francois Právě na to se vás ptám.
- Pierre Stačí, nemusíte pokračovat, pochopil jsem, byla to ona ! Věděl jsem, že nadělá zmatek, bláznivá ženská. Co vám nabulíkovala ?
- Francois Že vy a vaši přátelé pořádáte jednou týdně večeři, během které se bavíte na účet lidí jako jsem já.
- Pierre A vy jste jí uvěřil ? Tedy teď mě překvapujete, Francois. Je to dívka, se kterou jsem se před vašimi očima zrovna teď rozešel. Která je právem rozčilená a která vykládá nesmysly, aby se mi pomstila . . . a vy jí důvěřujete ?
- Francois Neměl jsem pocit, že by vykládala nesmysly.
- Pierre Řekla vám, že máte dobrou karmu ? A čím jste byl v předešlém životě ? Lev, velryba, tučňák ?
- Francois Delfín.
- Pierre A já jsem byl albatrosem, zdá se ! A téhleté pošahané holce jste důvěřoval ? (laskavě) Pane Pignone.
- Francois (podlomeně)
Napohled byla tak upřímná . . . říkala, že minulý týden jste pozvali sběratele Jo-ja.
- Pierre Přesně tak. A víte. co jsme mu naservírovali k večeři ? Zbytky ze psa, co snědli Indové ! A teď už pojďme, ztratili jsme tím dost času.
(Francois váhá, Pierre spěchá)

Pojďme, moje žena čeká, už jsem tam měl být.
 (Francois se rozhoduje, Pierre zmizí ve dveřích. V té chvíli zazvoní telefon, Pierre se vrátí)
 A to jsi ty, drahá, přijdu, zrovna jsem byl na odchodu . . . jak ti je, mluv . . .
 (prudce změní výraz obličeje)
 Co to má znamenat ? Christine prosím tě, nezačínej ! . . . ale to je směšné, miluji tě, nechci tě nechat samotnou v té nemocnici ! . . . Christine, poslouchej mě, potřebuji tě. Dnes večer jsem mnoho pochopil, víš . . . přestaň, mně je ta holka ukradená . . . ale vůbec není mou milenkou, to si ten hlupák vymyslel . . . poslouchej, budu tam za deset minut, popovídáme si mezi čtyřma očima, dobře ? . . .
 (křičí) Christine ! . . .
 (zavěsí a zůstane bez pohnutí. Položí růži, jde k baru, naleje si plnou skleničku whisky)

- Francois Hlupák je na odchodu, ale předtím vám chce položit jednu otázku.
- Pierre Dejte mi pokoj.
- Francois Ne, potřebuji odpověď. Proč jste mě pozval na tu večeři, pane Brochante ?
 (Pierre neodpoví, jakoby zapomněl na přítomnost a naleje si druhou skleničku)
 Neodejdu, dokud mi neodpovíte. Proč jste mě pozval na tu večeři ?
- Pierre (obrátil se k Francoisovi)
 Jednu věc vám můžu říct s jistotou, že za to, co jsem dnes zinkasoval, vděčím téhle večeři.
- Francois Trouba k večeři.
- Pierre Troubova večeře, nebo ne, zaplatil jsem velmi draho. Můžu vám říct, že za jeden večer jste se stihnul pomstít za všechny trouby, kteří se takové večeře vůbec kdy zúčastnili. To je všechno, pane Pignone.
- Francois (po chvílce smutně)
 Měla pravdu, jste zlý, pane Brochante.
- Pierre Ó ano, jsem zlý. To stejné říká Christine, všichni s tím souhlasí. Vidíte, jsem zlý.
 Měl byste to namluvit na můj záznamník.
 (začne zpívat v rytmu kankánu)
 Pan Brochant je zlý, zlý a zlý, zlý . . .
- Francois Neměl byste míchat léky s alkoholem.
- Pierre Proč ne ? Je to hezké mravní ponaučení : Zlý, všemi opuštěný, se opil ve svém velké prázdném bytě a Pignon se vrátí domů se svými modely a pomyslí si : "Dobře se stalo tomu lumpovi !
 (zpívá)
 Zlý je, pan Brochant, je zlý . . . Pan Pignon je hodný . . .
 (vypije další skleničku whisky. Francois váha, odloží aktovku, jde k telefonu a vytáčí číslo)
 Co to zase děláte ?
- Francois Dobrý večer, chtěl bych telefonní číslo nemocnice v Bichat, prosím vás.
- Pierre Znova začíná !

- Francois 45 32 78 23, děkuji.
(opět vytočí číslo)
- Pierre Nepřepnou vás, to je nemocnice.
(Francois přepne na odposlech)
- Spojovatelka Nemocnice Bichat.
- Francois Dobrý večer, chtěl bych mluvit s paní Brochantovou. Byla přijata dnes večer po havárii.
- Spojovatelka Je mi líto, ale pacientka nemůže přijímat telefonní hovory po osmnácté hodině.
Zavolejte zítra ráno, pane.
- Pierre Co jsem říkal !
- Francois Buďte tak laskavá a spojte mne s paní Brochantovou. U telefonu doktor Archambaud.
- Spojovatelka Promiňte, pane doktore.
- Francois Pospěšte si, moje malá.
- Spojovatelka Máte tam paní Brochantovou, doktore Archambaude.
- Francois Děkuji, děvenko.
- Pierre Přestaňte s tou komedií. Před chvilkou mi to zavěsila u nosu.
- Christine Prosím ?
- Francois Paní Brochantová ?
- Christine Dobrý večer, doktore !
- Francois Ne, paní Brochantová, nemluvíte s doktorem Archambaudem.
- Christine Kdo je tam ?
- Francois Trouba vašeho manžela.
- Christine Prosím ?
- Francois Viděli jsme se včera večer. Jmenuji se Francois Pignon a jsem trouba, kterého měl vžít dnes na večeři váš manžel.
- Christine (po chvíli)
Poslouchám vás.
- Francois Právě jsem se dozvěděl, proč mě váš manžel pozval a dovedete si jistě představit, v jakém jsem stavu. Víím, že jste měla nehodu, ale myslím, že jsme oba prožili stejný šok . . . haló ?
- Christine Ano, jsem tady.

- Francois Netelefonuji vám, abych se litoval, ale volám vám, protože lituji jeho. Nevím, jestli váš manžel je nejzlomyslnější muž, jakého jsem potkal, ale určitě je nejnešťastnější. Byl jsem u toho, když jste mu řekla, aby nechodil do nemocnice, a viděl jsem ho tak utrápeného a ubohého, že jsem se pokusil zapomenout, že jsem byl jeho osel, trouba a rozhodl jsem se vám zavolat . . . . Paní Brochantová ?
- Christine Ano ?
- Francois Moje žena mě opustila před dvěma lety. Toho dne se všechno kolem mě zhroutilo. Přežil jsem jenom díky tomu, že jsem dělal své malé modely, ale v hloubi duše mi zůstala hluboká jizva a nepřeji to žádnému muži, dokonce ani vašemu manželovi.
- Christine Předpokládám, že je vedle vás.
- Francois Prosím ?
- Christine Předpokládám, že je vedle vás a napovídá vám tenhle dojemný scénář.
- Francois Vůbec ne, paní Brochantová, dávám vám čestné slovo, že to já jsem se rozhodl zavolat vám a že mi nic nenapovídá
- Christine Ano . . . ale je vedle vás . . .
- (Francois váhá, mrkne na Pierra a pak se rozhodne)
- Francois Ne, telefonuji z telefonní budky.
- Christine A proč mi vlastně voláte ?
- Francois Viděl jsem, jak vás přes dvě hodiny beznadějně hledá. Dokonce telefonoval i Pascalovi Neneauxovi do jeho garsoniéry, kde ho vyrušil v náručí jisté dámy.
- Christina On mu telefonoval ?
- Francois Neumíte si představit, co všechno udělal dnes večer z lásky k vám. Udobřil se se svým nejlepším přítelem, zbavil se milenky, napadl daňového kontrolora, neuvěřitelným způsobem si udělal pořádek v životě a teď je úplně sám ve svém velkém bytě. Míchá alkohol s léky a já mám o něj velké obavy. To je vše, proč vám telefonuji, paní Brochantová.
(dojetý Pierre se na něho dívá, na druhém konci drátu, zdá se, Christine je stejně dojatá)
- Christine Popřemýšlím. I tak děkuji, že jste mi zavolal, pane Pignone.
- Francois Nashledanou, paní Brochantová.
- Christine Nashledanou.
- (Francois položí sluchátko a otočí se k Pierrovi. Zdá se úplně vyčerpám)
- Francois Zavolá.
- Pierre (chvějícím se hlasem)
Pane Pignone.
- Francois Ano ?

- Pierre Naše večere příští týden pořád platí. Jenomže tentokrát budete zvat vy a jsem si jist, že palmu vítězství získám já.
- Francois (usmívá se)
Jsem vyčerpán . . . být inteligentní je děsně únavné.
- Pierre Nevím, budu to muset zkusit.
- Francois Slibte mi jedinou věc, pane Brochante.
- Pierre Všechno, co chcete, pane Pignone.
- Francois Slibte mi, že nejdřív si to dvakrát promyslíte, než někoho nazvete troubou.
- Pierre Slibuji vám to, Francois, přísahám !
- Francois (zazvoní telefon, Francois zvedne automaticky sluchátko)
Prosím ? Ano paní Brochantová . . . odevzdám vám ho . . . jak ? Ehm . . . hm, ne, ne, už nejsem v telefonní budce . . . ano . . . jsem zpátky u vašeho manžela, ale já vám to vysvětlím . . . haló . . . haló . . . !
- Pierre To je trouba ! Ale jaký . . . trouba ! A ne ledajaký ! Světová třída !
- Francois (urychleně)
Zavolám ji ! Zavolám ji ! Říkám vám, že jí zavolám ! Všechno se urovná !
(horečně vytáčí číslo, dokud nespadne opona)

KONEC